

INFACTO

TUOTANTOTALOUDEN KILTA INDECS
TAMPEREEN TEKNILLINEN YLIOPISTO

2/2006

Toimitus:

Julkaisija:

TTY:n tuotantotalouden kilta Indecs

Kustantaja:

Indecs indecs@tut.fi

Päätoimittaja ja taittaja:

Anni Rouvinen anni.rouvinen@tut.fi

Toimittajat:

Maria Haukipuro	maria.haukipuro@tut.fi
Mikko Hoikkanen	mikko.hoikkanen@tut.fi
Johanna Ketoja	johanna.ketoja@tut.fi
Valle Kulmala	valle.kulmala@tut.fi
Antti Laaksonlaita	antti.laaksonlaita@tut.fi
Pauliina Laine	pauliina.laine@tut.fi
Jaakko Marila	jaakko.marila@tut.fi
Arttu-Matti Matinlauri	arttu-matti.matinlauri@tut.fi
Katriina Nuora	katriina.nuora@tut.fi
Marika Palkkimäki	marika.palkkimaki@tut.fi
Johannes Peltola	johannes.peltola@tut.fi
Ilkka Ruotsila	ilkka.ruotsila@accenture.com
Jukka Saarikorpi	jukka.saarikorpi@tut.fi
Tuomas Sariola	tuomas.sariola@tut.fi
Elina Sillanmäki	elina.sillanmaki@tut.fi
Katja Sorjamaa	katja.sorjamaa@tut.fi
Jaakko Stenhäll	jaakko.stenhall@tut.fi
Reetta Suursalmi	reetta.suursalmi@tut.fi
Mari Tuomela	mari.tuomela@tut.fi
Juhana Vaurio	juhana.vaurio@tut.fi
Sami Öström	sami.ostrom@tut.fi

Jakelu:

Indecs

Painopaikka:

Juvenes Print, Tampere

Painomäärä:

100 kpl

Kansikuvat:

Ylhäällä vasemmalla: Osastonjohtaja Markku Pirjetän läksiäiskahvit

Ylhäällä oikealla: Olkiluodon excu

Alhaalla: Fukseista tuli teekkareita

Pääkirjoitus:

KESÄ!!!

”Voi, kumpu olisikin jo kesä!” on usein vastauksena kysyttäessä kuulumisia. Monet suomalaiset alkavat odottaa kesän tuloa heti lehtien tippuessa puista. Talvea pidetään masentavana aikana, ja seuraavaa kesää suunnitellaan jo hyvissä ajoin. Mistä ihmeestä sellainen kesän jumalointi on peräisin?

Tänään ymmärsin ensimmäistä kertaa, miksi kesän on hyvä olla niin lyhyt, kuin se on. Eihän sitä nimittäin meinaa millään jaksaa istua luennoilla auringon porottaessa pilvettömältä taivaalta! Tai en ainakaan minä... Ainiin, olen lähdössä reilun kuukauden päästä Malesiaan tekemään pientä tutkimusta tämän asian tiimoilta. Ajattelin nimittäin opiskella 30 C asteen keskilämpötilassa vuoden verran. Tulen raportoimaan tutkimustuloksistani myöhemmin. Mainittakoon tässä samalla, että ensi syksynä päätoimittajana toimii luonnollisesti joku muu. Kenties sinä?

Valitettavasti töissä on monen kesänsä istuttava. Työnteosta ei voi luistaa niin kuin luennoilta. Toivottavasti ehditte kuitenkin myös nauttimaan Suomen kesästä, sillä onhan sitä odotettu jo koko talvi!

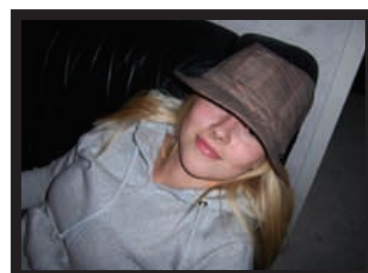
Tarinan opetus on se, että nauti tulevasta kesästä, mutta opettele myös nauttimaan talvesta, syksystä ja keväästä! Lehtien putoaminen, kimmentävät talvihanget, jäätynyt meri, leskenlehdet ja minihameet, järvet ja metsät. Kyllä Suomi on sitten uskomaton maa, kun saamme kokea kaiken tämän yhdessä vuodessa! Kokeminen ei kuitenkaan tarkoita sisällä istumista, vaan luonnosta nauttimista uusin silmin ja täysin rinnoin!

Rentouttavaa kesää, syksyä, talvea ja kevättä!

Terveisin,

**Anni
Rouvinen**

Päätoimittaja

Infacto 2/2006

Palstat

- 4 Puheenjohtajan Palsta

Koo Vee -sivut

- 6 Estiem CM Porto

Excut

- 24 Olkiluodon XQ
26 XQ L-rantaan

Teekkarielämää

- 10 Vuosijuhla 2006
20 Wappu 2006
28 Tien Päällä
39 VHS -valkohaalarisitsit

Artikkelit

- 5 Luovaa Hulluutta
16 Better to Burnout than Fade Away?
18 Viimeistelyleiri
33 Opiskelijapolitiikasta
36 Tatalainen Maailmalla
- Singapore - the fine city

Esittelyt

- 14 Työharjoittelussa Meksikolaisessa
mainostoimistossa
19 Accenture Cup
34 Tualta Työelämään: Ilkka Ruotsila

Indecs juhli 20-vuotisjuhlaansa s. 10

Wappupallot pukevat uusia teekkareita s. 20

Vuoden 2004 haalaritiimin mainostenmyyjät pääsivät VIP-Roadtripille s. 28

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

WAPPU RIENTOINEEN MENI - LOMAA ODOTELLESSA

Kiltahuoneella oli otettu varaslähtö Wappuun! Puheenjohtajakollegat olivat muistaneet pienellä Wappuisan mukavalla jäynällä, jota ei voinut olla huomaamatta. Vaikka Indecs ei osallistunut tänä vuonna yleiseen jäynäsarjaan, on kiltamme muistanut pitkin kevättä yhteistyökumppaneitamme pienillä lahjoilla. Wapun kynnyksellä lahjoitimme muun muassa vanhan jääkaappimme vuosikerta-Aurinkojaffoineen kauppatieteilijöille, jotka ottivat sen ilolla vastaan.

Ei Wappua ilman kevättä. Vai menikö se toisinpäin? Tampin paljastuksesta lähtien Wapun juhlijat saivat nauttia todellisista terassikeleistä. Wapun juhlijoiden joukkoon oli löytänyt myös monet tutalaiset, erityisesti viime syksyn fukseja näki niissä mukavasti. Mitä fukseja? Aivan, killan fukseistahan tuli lopultakin teekkareita Wappupäivänä. Unitestijäynän myötä tutafuksit olivat jälleen kulkueen kärkipäässä, vaikka voittoa tänä vuonna ei tullutkaan. Myös härweli oli onnistuneesti teeman mukainen, vanhanajan herätyskello.

Ohjelmatäyteisen Wapun aikana pidettiin myös valmistuneiden tutaopiskelijoiden Wappubooli Helsingissä. Oli hienoa nähdä kuinka 75 hengen joukko oli tullut tapaamaan opiskeluaikojen tuttujaan. Kerrottavaa vuosien varrelta riitti ja uusia kontakteja luotiin pitkin iltaa. Vanhimmat paikalle tulleet olivat valmistuneet Tampereelta jo 18 vuotta sitten. Accenturella järjestetyssä tilaisuudessa tarjoilut pelasivat vallan hyvin. Uskon, että allekirjoittautu-

nuttakin kyseiset Wappuboolit kiinnostavat tulevaisuudessa, kun valmistuminen on sitä ennen päässyt yllättämään.

Entisten tutateekkareiden kanssa juttellessa kävi nopeasti ilmi, kuinka tänä päivänä killalla on paljon aikaisempiin vuosiin verrattuna enemmän toimintaa. On mahtavaa, että killan monissa ja erilaisissa tapahtumissa käy mukavan paljon väkeä. Suuri kiitos tapahtumista kuuluu myös järjestäjille ja niille monille apureille, jotka omalla panoksellaan auttavat ratkaisevasti järjestelytyöissä.

Tästä hyvänä esimerkkinä on vuosijuhlat, jota tänäkin vuonna oli tekemässä suuri joukko aktiiveja vuosijuhlatoimikunnan apuna.

Kehoitankin kaikkia toiminnasta vähääkään kiinnostuneita lähtemään mukaan killan projekteihin. Alkusyksystä on tulossa muun muassa Indecs Challenge, jossa apuasi kiovataan. Isolla joukolla erilaisia tapahtumia järjestäessä tehtävät eivät paisu liian suuriksi, varsinkin kun pyydät vielä kaveriasikin mukaan. Usein juuri keittiön puolella on ne parhaat bileet! Lähtemällä mukaan nakkeihin lunastat paikkasit taas loppusyksyllä järjestettävälle sitseille, jossa ruoka, juoma ja huonot jutut eivät lopu kesken!

Ei muuta kuin aurinkoista kesää kaikille, nauttikaa lomasta (tai töistä) ja nähdään KesäCasenPurussa keskikesällä!

Tuomas Sariola

LUOVAA • • • • • HULLUUTTA

Istun poliklinikan odotushuoneessa odottamassa lääkärille pääsyä. Ajan autoa jo toista tuntia kohti pääkaupunkiseutua. Makaan junan makuuvaunussa ja yritän saada unta. Röhnötän sohvalla kotona ja katselen kattoa. En tee toisin sanoen yhtään mitään ja tuskastun siihen kun jatkuva nykyaikaisen maailman oravapyörä on hetkeksi pysähtynyt. Ajatukseni silti juoksee. Oikeastaan pitkästä ajasta kuulen oman ääneni pääni sisällä, jonka luulin jo olevan täysin kadoksissa. Minulla on ajatuksia - päässäni saattaakin olla ideoita kuinka tässä elämässä tulen etenemään.

Nykyaikainen elämäntyylimme koostuu tiukoista aikatauluista, kiireestä ja uskomattomasta informaatiotulvasta, jota tulvii aisteihimme joka suunnasta. Kun hetkeksi joutuu tilanteeseen jossa ei tapahdu mitään, lähtee ajatuksemme liitämään. Tuntuukin siltä, että ikuisessa oravanpyörässä juokseminen ei vie eteenpäin elämää yhtään. Törmään liian usein ihmisiin, jotka ovat jo valinneet tuon juoksemisen linjan. Itse yritän välttää sitä kuin kirppu kaivinkonetta, mutta oravanpyörän vetovoima on suuri. Se kun on niin helppoa ja aikaa kuluttavaa.

Keskustelimme teekkareiden luovuudesta eräällä kurssilla mielenkiintoisen keskustelun. Koulustamme löytyy nimittäin uskomattoman taitavaa ja luovaa ihmistä, jotka kuitenkin opiskelevat tekniikkaa. Vaatiiko tekniikka sellaista luovuutta, jotta meidän parhaat taitomme tulevat todellisuudessa esiin? Imeekö nykyaikainen elämäntyylimme meistä kaiken luovuuden ja rupeamme todellisuudessa vasta luoviksi kun me vähiten sitä odotamme? Olisiko meistä tekkareista niiksi hulluiksi innovatiivisiksi aivonikkareiksi, jotka keksivät parhaat ideat ihmiskunnan parantamiseksi?

Hyvät ideat vaativat aikaa. Uskomattomat ideat vielä enemmän aikaa. Todellisuudessa ne vaativat täydellistä toimettomuutta ja jopa turhautumista. Kun meillä ei varsinaisesti ole mitään tekemistä, orientoimme ajatuksemme tekemään töitä asioilla joita meillä ei normaalissa nykyelämässä ole aikaa ajatella. Ajatusketjun päätös voi johtaa todelliseen neronleimaukseen, joka työllistää tuhansia ihmisiä vuosien päästä jopa Intiassa asti.

Jos ajatusketjua ei ikinä ole aikaa viedä loppuun, on surkea kohtalomme tehdä tyhmyä työtä koko elämämme. Tee työtä jolla on tarkoitus! Pysähdy hetkeksi ja ajattele edes sekunti mitä teet ja miksi! Väitän, että se kannattaa.

-Tarhapöllö

ESTIEM CM PORTO

18.–23.4.2006

-European Students of Industrial Engineering and Management Council Meeting in
Porto, Portugal

Kevään ja kesän häämöttäessä Suomessa Indecsin kv-vastaava, Maria, kv-toimihenkilö, Elina ja ESTIEM-aktiivi, Kimmo sekä ESTIEM:n tilintarkastaja, Thomas ottivat Suomesta varaslähdön kesään ja lensivät Portugaliin, Porton kaupunkiin Euroopan tuotantotalouden opiskelijoiden puolivuositaiseen neuvoston tapaamiseen - council meetingiin. Uimahousut ja bikinit sai kuitenkin jättää huoletta kotiin, sillä matkan tarkoitus ei ollut lomailla vaan pohtia ESTIEM:n tulevaisuutta, miettiä tulevia projekteja, äänestää projektien johtajista yms. tiukan aikataulun puitteissa. Tosin jokainen sai kokea Eteläeurooppalaisen rentouden – Portugalin 10 minuuttia voi tarkoittaa Suomen puolta tuntia niin kokouksen kuin vapaa-ajankin kestossa. Tämä saatiin kokea myös lentokenttäbussia odotellessa...

Portossa ESTIEMläisistä huolen piti Porton tutalaisten paikallisryhmä. He olivat kymmenen hengen porukalla järjestäneet viisipäiväisen council meetingin 160 eurooppalaiselle tuotantotalouden opiskelijalle. Jotkut viipyivät Portugalissa pidempäänkin, sillä osa oli tullut Portugaliin jo aikaisemmin viettämään pääsiäistä ja osa jäi vielä council meetingin jälkeen rentoutumaan ja tutustumaan Lissaboniin Post-CM:ään.

Ensimmäisen illan majoitussählingin jälkeen jokainen sai sopivan huoneen Porton keskustan siististä hostellista Pensao Aviz tai Residencial S. Gabriel. Kokoukset pidettiin Porton teknillisellä yliopistolla, jossa luentosaleja ihme kyllä riitti 160 ESTIEMläiselle paikallisten opiskelijoiden lisäksi. Ensimmäisen päivän ohjelmaan kuului working group leader training työryhmien vetäjille, Junior training ensimmäistä kertaa council meetingissä tai yleensä ESTIEM tapahtumassa mukana oleville sekä welcome party. Yliopiston käytävillä kuului iloisia kiljahduksia jälleennäkemisen johdosta ja puheen sorinaa uusiin ystäviin tutustuttaessa. ESTIEM:n parissa on hyvin helppo tutustua ihmisiin ja osallistua tapahtumiin, sillä puheenaiheita riittää paljon ja yhteishenki on todella mahtava.

Keskiviikkona aamupäivä oltiin general assemblyssä, jossa kaikki 160 henkeä kokoontui isoon luentosaliin keskustelemaan yhteisistä asioista ja kuulemaan presentaatioita. Ensimmäisessä general assemblyssä käytiin läpi virallisen kokouksen avaamisen lisäksi ESTIEM:n johtokunnan, talousraportin, haettavina olevien tehtävien ja työryhmien esittelyt. Myös uudesta äänestystavasta keskusteltiin

kiivaasti. Keskiviikon iltapäivänä kokoonnuttiin sitten pienemmissä ryhmissä working groupeihin keskustelemaan eri aiheista kuten TIMES:sta (Tournament In Management and Engineering Skills), Vision seminaareista, vaihto-opiskelusta, yritysyhteistyöstä jne. Elina osallistui tulevien FREE (Future Resources of Energy and Economics) Vision seminaarien kehittämiseen, Maria TIMES working groupiin ja Kimmo toimi KMC (Knowledge Management Committee) working groupin johtajana. Tampereen TIMES paikalliskarsinnan voittajat pääsevät muuten ratkomaan casea semifinaaliin Cambridgeen.

Portugalilaisten Saksan council meetingin jalkapallo-teemabileissä lupaaman beach party'n jälkeen jatkettiin työskentelyä kolmantena päivänä working groupeissa ja iltapäivä oli varattu kaupun-

kikierrokselle. Kierroksella käytiin muun muassa seilaamassa Porton läpi virtaavalla joella ja maistelemassa Port-viinejä vanhassa viinikellarissa. On tuo makea viini sen verran maukasta, että mukaan tarttui yks jos toinenkin Port-viinipullo. Ehti siinä jossain välissä vähän muutakin shoppailemaan, kuten Portugalin halpoja kenkiä. Illalla saimme ihailla Porton mustaan koulupukuun pukeutuneiden paikallisten opiskelijoiden musiikkiesitystä. Suomalaiset edustivat itseään haalarein, jotka olivat hyvin suosittuja kuvauskohteita koko illan. Porton koulupuvun tumma väri ja pitkä viitta ovat peräisin siltä ajalta kun koulu oli vielä osa kirkon toimintaa ja opiskelijat, jotka olivat suurimmaksi osaksi poikia, eivät saaneet poistua iltaisin koulun alueelta. Kun pojat sitten olivat mustat puvut ja pitkät viitat yllään yön pimeydessä, vartijat luulivat heitä kaduilla kulkeviksi naisiksi.

Perjantaina oli vuorossa yleiskokouksia, joissa kuultiin viime vuoden tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto, Bosch:n ja Roland Bergerin yritysesittelyt sekä esittelyt eri tehtäviin kuten CM kevät2007 järjestämisvastuuta sekä eri projektien johtajiksi hakevilta. Iltapäivällä oli vielä working groupien viimehetken pohdintojen aika. Myös ensivuoden helmikuussa pidettävään FREE Vision Helsinki-Tampereeseen saatiin uusia hyviä vinkkejä perinteisten toimintatapojen rinnalle.

Lauantai oli koko päivä yleiskokouksia, joissa working groupit esittelivät aikaansaannoksensa, äänestyskomitea kertasi vielä äänestystavan ja sen

jälkeen äänestettiin muun muassa CM kevät2007 paikka, projektien kuten TIMES 06/07 johtajat ja johtoryhmän vastuuvapaus viime tilikaudelle. Jokaisella paikallisryhmällä on yksi ääni ja Tampereen äänen antoi kv-tiimi. Lounas syötiin äänestyksen ohessa yliopiston nurmikolla auringon lämmittäessä eurooppalaisia tuotantotalouden opiskelijoita. Lauantaina iltapäivällä kuultiin myös Microsoftin yritysesitys ja sen jälkeen äänestysten tulokset. CM kevät2007 tulee olemaan Eindhove-

nissa, Hollannissa ☺. TIMES:n projektijohtajaksi ei valitettavasti valittu Helsingin Nora Rosendahlia, vaan vähintään yhtä hyvä Deniz Aslan Istanbulista. General assemblyssä oli myös Ankarassa pidettävä CM syksy2006:n esittely, Poznanissa ja Groningessä olevien activity-viikkojen ja muiden tulevien tapahtumien esittelyt. Käy katsomassa www.estiem.org -> EVENTS.

Viimeisenä iltana juhlittiin gaalailallisella kristallikruunuin koristellussa juhlapaikassa eri maiden juomalaulujen säestämänä. Myöskään Portossa ei selvitty jalkapalloista, sillä samana iltana Porto voitti Portugalin mestaruuden jalkapallossa, joten Portossa riitti muutakin juhkakansaa kuin ESTIEM-läiset. Suomessa samaan aikaan HPK:n jääkiekon suomenmestaruutta juhlineiden riemu ei varmasti vetänyt vertaa Porton jalkapallofanien juhlinnalle. Gaalailalliselta jatkettiin yökerhoon, jossa menoa riitti aamun pikkutunneille asti. Seitsemän aikaan olleen aamiaisen jälkeen olikin sitten hyvä painua pehkuihin ja nukkua muutama tunti ennen lentoa takaisin Suomeen. Sunnuntaina ei siis ohjelmassa ollut muuta kuin kotiin lähtö helteen saattelena.

Rankan council meetingin jälkeen oli ihana palata takaisin Suomeen varsinkin kun täällä oli lumet sulanut ja kesä tullut poissaolomme aikana. ESTIEM tapahtumasta puhuttaessa ei voi unohtaa yhteishenkeä kohottavaa ESTIEM-laulua, jota lau-

lettiin mahdollisuuksien mukaan joka paikassa ja joka hetki. Porton CM:ssä tutuksi tuli myös "I want to break free"-laulu, joka soi monen päässä vielä pitkään CM:n jälkeenkin, muun muassa TIMES working groupin esityksen takia. Päällimmäisenä mieleen jäi Portugalin hyvät viinit, ESTIEM:n mahtava yhteishenki ja kaikki keskustelua aiheuttaneet ESTIEM:n kansainväliset tulevat ja menneet tapahtumat.

CM Porto factat:

- 5 päivää = 56 tuntia = 3360 minuuttia
- yli 10 tuntia yleiskokouksia
- Lähes 10 tuntia pienryhmiä aiheista ESTIEM Magazine, TIMES, Summer Academy, exchange, FREE Vision, Vision of cycles, Development, Entrepreneurship, PR, IT, Knowledge Management yms.
- 6 äänestystä
- 13 ruokailua sekä lähes 10 kahvitaukoa
- 160 osallistujaa noin 24 maasta ja 60 paikallisryhmästä
- noin 40.000€ budjetti, josta gaalailallinen 6000€
- vain 10 henkilöä järjestäjäorganisaatiossa

KONE – Your employer?

KONE is a service company with operations in more than 40 countries. We offer international multicultural jobs, which give you the opportunity to develop the world's most advanced technology and serve our customers around the globe. We are interested in young people who want to take responsibility, who have ideas of their own and who work on their own initiative and without prejudice.

KONE sells, produces, installs, services and modernizes elevators and escalators, and also services automatic building doors. KONE is recognized worldwide as a technology leader with the most innovative products and services in the elevator and escalator industry. For example, KONE has developed the MonoSpace® elevator which does not need a machine room. This elevator type has since become the international standard for elevators installed in new buildings.

Get to know us better at www.kone.com!

Vuosijuhla 2006

Cocktail-tilaisuus

Media 54:n aulan avarassa tilassa pidetyssä cocktail-tilaisuudessa kutsuvieraat nauttivat ensin pientä purtavaa kuohuviinin kera. Vapaamuotoisen osuuden jälkeen killan hallitus ja toimihenkilöt ryhmittivät vastaanottamaan kutsuvieraiden lahjoja seremoniamestari Juhana Vaurion johtaessa tilaisuuden kulkua. Hyödyllisemmästä päästä osastonjohtaja Markku Pirjetän johtamalta delegaatiolta saimme kurssikirjoja käytettäväksi kiltahuoneelle ja TEK:n Timi Lehtonen lahjoitti pölynimurin. Hauskoja vetoja olivat mm. Skillan kossukola (kossupullo lumikolalla) ja Autekin viinikellarissa kypsynyt kori kuulemma erinomaisen vuosikerran Aurinko-jaffaa.

Juhlaillallinen

Kokkareilta siirryimme läheiseen Bravo Plazaan, jonne paljon kiltalaisia oli jo saapunutkin alkumaljaa maistelemaan. Juhla alkoi kunniavieraiden ja Suomen lipun saapumisella. Seremoniamestarin ohjeiden jälkeen killan puheenjohtaja Tuomas Sariola toivotti juhlavieraat tervetulleiksi. Juomalaulujakin sen verran aina laulettiin, ettei ruokaa tarvinnut lämpimänä syödä eikä suurempia taukoja ohjelmassa tullut. Alkuruoan, katkarapu-kana-caesarsalaatin, jälkeen herkistyiimme kuuntelemaan Johanna Ketojan viulullaan esittämän Sibeliuksen Romanssin. Seuraavana ohjelmanumerona oli rehtori Jarl-Thure Erikssonin juhlapuhe. Hän antoi killalle myös lahjan, aina tarpeellisen rahapuun!

Rehtorin saamien aplodien jälkeen vuoroaan odottikin jo Teekkarikuoron oktetti, joka esitti pirteitä sovituksia tutuista ja hieman vähemmän tunnetuista kappaleista. Kuoron esityksen jälkeen tarjoiltiin pääruoka, yrttileivällä ja valkosipulilla kuorrutettu härän sisäfilee madeirakastikkeella lisukkeineen. Vuoden opiskelijaystävä -palkinnon

Olli Manniselle luovuttivat killan pj sekä opintovastaava Kimmo Torvinen. Juomalaulut ottivat pääosan ennen lipun poistumista yhdeksältä.

Juhlan kenties tunnelmallisin kohta alkoi Tuukka Paavolan puheella Naiselle. Tuukka oli kekseliäästi koostanut herkän puheensa sekoituksesta laulujen säkeitä. Seuraavaksi ruusuja jaettaessa miehet valmistautuivat laulamaan kauniisti naisille, mihin naiset tavalliseen tapaan vastasivat johtaen vuoroittaiseen kilpalaulantaan.

Arvoisat naiset,
haluan kertoa teille pienen tarinan.

Kun mä sinut kohtasin,
oli ilta ihanin,
linnut lauloi ja kimmelsi taivaan kuu.

Sinä sanoit menkäämme,
maalle meidän landelle,
tiesin nyt juttu tää onnistuu.

Tähtilampun alla,
siinä sängyn laidalla,
kun me kerran suudeltiin,
oi mä uskoin ihmeisiin.

Mä en usko rakkauteen
ja mä en tahdo kuulla,
että sinä uskot niin,
ja mä en tahdo luulla,
että tämä kestäisi,
no viikon taikka kaksi,
mä en tahdo enempää,
siis tilaa jo se taksi.

Taas lähdit jälkeen riidan,
jälleen sain sut itkemään,
vaikka äsken sulle huusin,
ny jo kuolen ikävään,
ei ole ensi kerta tää,
ja tuskin viimeiseksi jää.

Maanantai: ei mittään,
Tiistai: ei mittään,
Keskiviikko, torstai: ei mittään.
Perjantai: ei mittään,
Lauantai: ei mittään,
Sunnuntai: ei siitäkään mittään.

Olen viikon ollut tietttömällä tiellä,
krapulassa rapakosta heräsin.
Eivät ruusut kuki, eikä tuoksu
siellä.
Yhden horsman mukaan keräsin.

Tulin kotiin,
luulin sinut löydän,
kirjees näin,
päällä peilipöydän,
lause vain tuo niin lohduton,
sori nyt mun mentävä on.

Tämä talo on tyhjempi nyt,
kun sä lähdit tampereelle etkä
takaisin tullut,
tämä talo on tyhjempi nyt,
kun sä otit kaikki tavarasi levyjä
myöten.

Tässä talossa
näissä huoneissa
on ikävällä sun nimesi.
Tässä talossa
näillä muistoilla

on jokaisella sun kasvosi

Mä soitin ja koitin sulle selit-
tää,
mutta sanoissa mä sekosin.
Mä mietin ja tiesin kuinka
vaikeaa,
sun ois anteeks antaakaan.

En aina voi sua ymmärtää,
oisit ees voinut yrittää,
vaikka joskus tuntuu,
että kaikki on turhaa.
Sä koitit mulle selittää,
ei oo järkeä jatkaa elämää,
mä tahdoin olla sulle,
syy jatkaa huomiseen.

Etkö ymmärrä,
mitä sulle lausuin,
kerran vielä kuiskata sen voin:
Teit meistä kauniin,
teit meistä kauniimpaa
kuin muut,
teit unelmaa, teit parem-
paa.

Tuukka Paavola

Vapaan sanan aluksi Konsernin toimitusjohtaja Peter Zeitlin ja edellisen vuoden palkittu Petri Rantakokko luovuttivat perinteisen fuksipalkinnon (pokaalin ja BMW-olkaimet) aktiivisuudesta ja hyvästä asenteesta Mikko Hankamäelle. Jälkiruoka nautimme tiramisuleivoksen. Kahvi avecin jälkeen illan virallinen osuus pikku hiljaa päättyi tanssiorkesterin aloittaessa soiton yhdentoista jälkeen. Tanssi jatkui keskeytyksettä keskiyön teekkarihymniin saakka. Orkesteri soitti tauon jälkeen noin yhteen saakka ensimmäisen bussikuljetuksen lähtiessä jatkoille puoli kahdelta.

Jatkot

Jatkokuljetuksen määränpää oli Boomilaakso, jossa taas ruoka- ja juomatarjoilu odotti juhlijaa. Puoli kolmelta bändi Jaakko Mäentausta & Liikaa Partavettä alkoi soitollaan viihdyttää juhlakansaa. Tunnelma oli katossa, mutta aamun lähestyessä väki alkoi harvenemaan osan luovuttaessa ja osan lähtiessä keräämään voimia sillikselle.

Sillis

Yhdeltätoista alkanut sillis Media 54:n saunalla saavutti kohtuullisen suosion. Odotusten mukaisesti myös ihmisten ns. aktiivisuustasossa oli huomattavia yksilökohtaisia eroja. Kaikille kuitenkin maistuivat buffet-pöydän antimet vaihtelevilla juomavalinnoilla. Myös sauna oli lämmin ja kylmä olut tai viimeistään kattotasanteen lumi viilensi höyryävät saunojat.

Hyvää juhlaahan ei kannata lyhyeen lopettaa. Esimerkiksi yhden joukkion toteutunut sunnuntai-illan ohjelma käsittelee vielä ruokailun viikinkiravintola

Haraldissa, Ale Pubin ja yksityisjatkot, josta osa pääsi vasta maanantaina kotiin... Sitten vaan haikain mielin ensi vuoden vuosijuhlia odottamaan!

Kiitokset

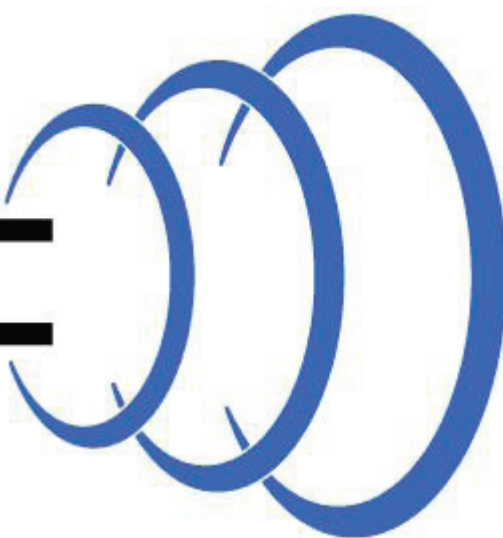
Suuri kiitos tukijoillemme, juhlaan osallistuneille yritysten ja osaston edustajille, muille kutsuvieraille sekä tietenkin jäsenillemme seuralaisineen unohtamatta kuitenkin vuosijuhlatoimikunnan ja juhlaviihkonloppuna auttaneiden ihmisten suurta panosta. Teitte juhlista yhteistuumin upeat!

Juhana Vaurio

BOLZONI
AURAMO

IONIFIC

Botnia Hightech Group

TYÖHARJOITTELUSSA MEKSIKOLAISESSA MEDIATOIMISTOSSA

Tec tarjoaa vaihtareille Internship-nimisen kurssin. Ohjelmaan haetaan edellisen lukukauden puolivälissä. Hakuprosessi on simppele; cv tulee toimittaa espanjankielisenä ohjelman koordinaattorille ja mailissa tarkentaa, mistä Internshipistä on kiinnostunut. A on laajudeltaan 140h (10h per viikko) ja kolmen paikallisen opintopisteen arvoinen, B 280h ja kuuden pisteen arvoinen. ”Aloja” on kolme: kauppa-, insinööri- ja humanistitieteet. Itse olen lyhyemmässä harjoittelussa paikallisen mediatoimiston tutkimusyksikössä. Olen ensimmäinen harjoittelija (ikinä), ensimmäinen ulkkari (ikinä), ainut vaalea ja kaiken huipuksi kaikkia muita päätä pidempi (no ok, toimitusjohtaja on pidempi, mutta käveleekin hartiakumarassa). Työympäristö on siis vähintäänkin mielenkiintoinen =).

Koulu järjestää jokaiselle hakijalle pari haastattelua ensimmäisillä viikoilla ja kaikille järjestyy yleensä paikka. Ensimmäinen firma, jossa kävin haastattelussa, valmistaa onnittelukortteja, lahjapaperia, mukeja

ja lautasia lastenkutsuille yms. Syksyllä kyseisessä yrityksessä harjoittelussa oli oululainen Ilari, ja kuinkas ollakaan tänä keväänä kaikki haastateltavat olivat suomalaisia, kaksi TKK:laista ja allekirjoittanut. Ilari tilaili työkseen paperia Suomesta, mutta tällä kertaa tarjolla oli excellin pyöritystä. Kukaan meistä ei lopulta saanut paikkaa, sillä tietokoneita ei ollut tarpeeksi... Naureskeltiin poikien kanssa jälkepäin, että ehkä cv:seen pitäisi lisätä merkintä: ”omistan kannettavan”.

Toinen firma, jossa kävin haastattelussa, oli mainostoimisto. Tapasin toimitusjohtajan ns. pomojen klubilla, jolla hän työskenteli tilapäisesti, sillä firma oli muuttanut uuteen toimipisteeseen edellisellä viikolla ja netti ei ollut vielä käytössä. Pomojen klubi on eräänlainen kerhotila rikkaille ja vaikutusvaltaisille liikemiehille, ja syystä tai toisesta en tuntenut kuuluvani joukkoon ;). Mies oli erittäin mukava ja lupasi haastattelun lopussa ottaa yhteyttä toiseen toimistoon. Toinen toimisto osoittautui kyseisen mainostoimiston kanssa yhteistyötä tekeväksi mediatoimistoksi, jota johtaa miehen entinen yhtiökumppani. Kolmas haastattelu lopulta toden sanoi ja sain homman.

Media Solutions on kasvava, neljä vuotta sitten perustettu mediatoimisto. Työntekijöitä on tällä hetkellä parikymmentä, joista 4/5 on naisia. Ikähaitari on n. 20-40v. Asiakastileistä vastaa tiimit, joita tukee tutkimusyksikkö ja taustalla toimii myös tietysti talousosasto. Asiakkaina on niin hotelliketjuja, autoliikkeitä kuin tavarataloja. Viime aikoina neuvotteluja on käyty kosmetiikkaketjun, politiikon ja huvipuiston kanssa. Yritys on partneroitunut kansainvälisen OMD:n kanssa. OMD-ketju, jonka laskutus vuonna 2004 oli USD 20 miljardia, on osa Omnicom Groupia, joka on yksi johtavista markki-

Työpaikkani kevään ajan – Torrealta, eli korkealta torni, San Pedrossa, koko maan rikkaimmassa kaupunginosassa, golfkentän kupeessa ja paikallista Stockmannia vastapäätä

nointiviestintäalan konserneista maailmassa. Opin paljon uutta joka kerta, sillä jo pelkkä mediatoimiston konsepti oli minulle täysin tuntematon.

Mediatoimiston erityisosaamisalueita ovat mediastrategiat, mediasuunnittelu ja niihin liittyvä tutkimustoiminta, joiden ansiosta mainostajan viesti tavoittaa häntä kiinnostavan kohderyhmän oikeaan aikaan ja oikeilla kustannuksilla, tehokkaasti ja varmasti. Kampanjasuunnittelussa mediatoimiston tehtävänä on laatia strateginen suunnitelma, joka tukee mainostajan markkinointiviestinnän strategiaa. Strategista suunnittelua seuraa taktisen suunnitelman laatiminen, jossa yksilöidään eri medioiden käyttö. Mediatoimisto on mainostajan ja mainostoimiston partneri, joka osallistuu suunnittelun kaikkiin vaiheisiin. Tärkeä osa mediatoimiston toimintaa on toimia mainostajan yhdyslinkkinä medioihin ja neuvotella mainostajalle kilpailukykyisimmät mediaostojen ehdot. (OMD Finland Oy 2006)

Koska harjoittelu on koulun kurssi, joudun pitämään päiväkirjaa, tekemään kolme harjoitustyötä (kaksi 2-3 -sivuista, plus 8-12 -sivuisen), osallistumaan pariin koulun järjestämään koulutustilaisuuteen sekä pitämään lopussa esitelmän. Harjoittelu on palkatonta opiskelijaviisumista johtuen, ja matkakulut joudun maksamaan omasta pussista. Käyn töissä kaksi kertaa viikossa; aamuisin hyppään laiskana taksiin (n. 3 euroa, kestää vartin) ja iltapäivällä seikkailen takaisin busseilla (n. 70 senttiä, mutta kestää kolmesta vartista tuntiin). Matkakulut taidan kuitenkin saada melkein kokonaan katettua rahoilla, jotka tienaan opettaessani suomea puoliksi suomalaiselle

5-vuotiaalle Adriannalle - arkipäivät ovat kiireisiä, mutta mukavalla tavalla, sillä töissä käymisen ohella käyn myös paria muuta kurssia.

Viihdyn harjoittelussa erittäin hyvin. On ollut todella kiva päästä soveltamaan käytäntöön koulussa opittua. Työ on mielenkiintoista ja nopeatempoista, ja työilmapiiri on loistava. Espanjaksi työskenteleminen vieraassa kulttuurissa on ollut haastavaa, mutta palkitsevaa. Olen tutustunut mukaviin ihmisiin, oppinut uusia kikkoja excelistä ja powerpointista sekä tutustunut uusiin ohjelmiin. Espanja alkaa myös pikkuhiljaa olla sujuvaa. Lisäksi meksikolainen kulttuuri on käynyt entistä tutummaksi. Ja suomalainen kulttuuri paikallisille työkavereille – suomalainen nyt vaan on rauhallisempi ilmaisultaan, eikä esim. kilju ja hihku, kun pomo kysyy mielipidettä, vaikka olisikin asiasta innostunut, eikä myöskään tervehdi ja hyvästele kaikkia yksitellen, poskipusulla, joka kerta...

Kymmenen kuukauden vaihdosta on jäljellä enää alle kaksi reissupainotteista kuukautta. Vaikka montaa asiaa tulee varmasti ikävä, niin hienolta tuntuu palata Suomeenkin, varsinkin Hervantaan ja TTY:lle. Aurinkoista loppukevättä kaikille! Pian taas nähdään!!!

Toimittanut: Mari Tuomela

Lähteet: OMD Finland Oy (2006) Mikä on mediatoimisto? <<http://www.omb.fi>> 03.04.06

BETTER TO BURNOUT THAN FADE AWAY?

Nyky-yhteiskunnassa opiskelijoilla tuntuu olevan valtavasti prioriteetiltään kriittisiä asioita. Enkä nyt tarkoita harjoitustöiden deadlineja tai siivoamista tentiall edeltävänä päivänä, vaan jatkuvassa valmiustilassa olemista tärkeiden asioiden ilmaantumista varten. Useimmat opiskelijat haluavat olla jatkuvasti tavoitettavissa vähintään parin viestintäkanavan kautta, sillä tuleva työnantaja tai kaveri saattaa soittaa milloin tahansa ja silloin on oltava valppaana. Tätä havainnollistaakseni kerron tarinan hyvästä ystävästäni Teemu Teekkarista (nimi oikea) ja hänen normaalista elämänrytmistään.

Teemun viettäessä Paavolan solukaksi-ossa normaalia laa-
tuaikaa, hänellä pitää olla päällä koko ajan vähintään messenger sekä matkapuhelin. Tämän lisäksi sähköposti on välttämätöntä tarkistaa vähintään kerran tunnissa. Teemu tietää, että tärkeimmät opiskelijat, joilla on eniten aikakriittisiä tehtäviä, säätävät vielä sähköpostiinsa automaattisen postintarkastuksen vartin välein tapahtuvaksi,

mutta Teemu ei ole vielä päässyt perille miten tämä tehdään. Jonain päivänä hän saa selville tämän nirvanaan johtavan oikotien toteutuksen, ja hän myhäilee tyytyväisenä keskimääräisen vastausajan tippumisella suunnilleen neljäsosaan entisestä.

Miltä tahansa luennolta, jolla on yli 10 opiskelijaa, Teemu pystyy rynnimään täysin huomaamattomasti ulos vastaamaan kaverin soittaessa. Tätä taitoa onkin harjoiteltu lukemattomia kertoja. Eihän kaveri muuten soittaisi, ellei sillä olisi todella kiireistä asiaa, joten ulos on päästävä, keinolla millä hyvänsä. Tämän lisäksi sähköpostit pitää katsoa vähintään kerran koulupäivän aikana, sen varalta että puhelin olisi sattunut olemaan tukiasemalta katveessa, eikä

Teemua olisi voitu tavoittaa puhelimen välityksellä, vaan on jouduttu käyttämään toissijaista modernia kommunikaatiokanavaa.

Aktiivisena urheilijana Teemu viettää paljon aikaa harrastusten parissa. Oli hän sitten kävelemässä Hervannan metsissä, luistelemassa Ahvenisjärven kentällä tai laskettelemassa Himoksella, hän pitää puhelinta aina mukanaan. Varmuuden vuoksi, sillä onhan todennäköistä, etteivät muut opiskelijat selviä muutamaa tuntia, puhumattakaan kokonaisesta päivästä, ilman Teemun laajaa yleissivistystä ja tietoja päivän bileiden sijaintipaikasta.

Hyvin harvoin, jos koskaan, Teemu on unohtanut matkapuhelimensa kotiin lähtiessään ulos. Näinä kertoina hän on palannut vaivoja ja aikaa säästelemättä hakemaan sen, ja jos tämä ei ole ollut mitenkään mahdollista, on hän melkoisen apea siihen asti kunnes pääsee taas rakkaaseen kapulaansa käsiksi. Näinä synkkinä hetkinä hän on purkanut mieltään ja kertonut kuinka huolestunut hän on häntä tavoittelevista henkilöistä, jotka eivät ole ennen tottuneet tällaiseen vastaamattomuuteen. Normaalisti Teemu on tavoitettavissa 24/7, joten nyt kun hän ei vastaa puhelimeen kokonaiseen päivään, hänen ystävänsä huolestuvat varmasti.

Mihin yritän päästä tällä hypoteettisella, mutta kuitenkin niin valitettavan todentuntuisella esimerkillä? Mikä valtava tarve ihmisillä on olla tavoitettavissa vuoden jokaisena päivänä, vuorokauden jokaisena tuntina? Se tuleva työnantaja soittaa varmasti myöhemmin uudestaan, jos todellakin haluaa sinut palvelukseesi. Vai yritetäänkö tässä vakuuttaa potentiaalinen työnantaja, että minä olen valmis myös myöhemmin hoitamaan työasioita, olin sitten luennolla, harrastuksien parissa tai muuten vain viettämässä laatuaikaa. Oletko sinä oikeasti valmis siihen, koko 40-vuoden työuran ajaksi?

Tällainen kehitys on erittäin huolestuttavaa sen lisäksi, että se on todella stressaavaa ja mielenterveysongelmat yleistyvät huimaa vauhtia opiskelijoiden keskuudessa. Tarvitseeko kaikkien opiskelijoiden ja työntekijöiden todellakin olla koko ajan tavoitettavissa, eikö tämä taakka riittäisi vain ylimmän johdon kannettavaksi, useimmilla heillä on työsopimuksissaan pykälät, että he ovat koko ajan yrityksen ja sen sidosryhmien käytettävissä? Mitä yhtä aikakriittistä on normaalilla opiskelijalla kuin yritysjohtolla, että opiskelijoidenkin tarvitsisi olla tavoitettavissa 24/7?

Milloin viimeksi olet lähtenyt ulos nauttimaan Sherwoodin kauniista luonnosta ja jättänyt matkapuhelimen kotiin; istuskellut Ahvenisjärven rannalla, uittanut varpaita lämpimässä pintavedessä, katsellut kalojen ja lintujen leikkiä sekä antanut kesäisen auringon lämmittää mukavasti talven turruttamaa ihoa; nauttinut luonnon hiljaisuudesta, ilman erilaisia nautintoaineita ja antanut aikaa itsellesi ja ollut ilman paineita siitä, että kukaan ei pysty nyt tavoittamaan sinua.

Kokeile elämää ilman moninkertaisia päällekkäisiä viestintävälineitä. Yritä elää viikko niin, ettet avaa messengeriä ollenkaan, sulje puhelin kotiin päästyäsi ja tarkista sähköposti korkeintaan kerran päivässä. Pienellä tapaamisten ja asioiden etukäteissuunnittelulla tämä onnistuu helposti, ei aina tarvitse olla niin impulsiivinen ja ”nyt, nyt” -asenteella elävä. Tämä on todellista paluuta kultaiselle pitkien tukkien, rumien vaatteiden ja matkapuhelittomalle kahdek-

sankymmentäluvulle. Hengaa kiltahuonella, tapaa ihmisiä kasvatusten, nauti Hervannan kauniista luonnosta, joka on juuri nyt kauneimmillaan ja anna sympatiaa ihmisille, jotka eivät kiireen keskellä ymmärrä pysähtyä, vaikka se olisi juuri mitä he eniten tarvitsevat. Huomaat samalla, että sinulle jää enemmän aikaa tehdä juuri niitä asioita, mistä nautit ja mitä olet jättänyt tekemättä teennäiseen kiireeseen vedoten.

Tämän jutun tarkoitus ei ole moralisoida eikä liioin valistaa miten kunkin pitäisi elämänsä elää. Tarkoitukseni on saada ihmiset ajattelemaan haluavatko he todella elää muiden ehdoilla ja teennäisen kiireen keskellä, vai antaa rauhaa itselleen ja nauttia elämän parhaasta ajanjaksosta, opiskeluajasta. Kesäloma (lue: kesätyöt) alkavat useimmilla pian, joten kuumina päivinä on toimistossa tai työmaalla hyvää aikaa miettiä, mitä asioita arvostan ja minkä hinnan olen niistä valmis maksamaan. Onko loppuun palaminen parempi vaihtoehto kuin häipyä muiden tavoitettavista ja antaa merituulten ja maanteiden kuljettaa itseään henkisillä ja fyysisillä matkoilla maailman ääriin? Niin, ja miten otsikko liittyy tähän tarinaan? Kahta ääripäätä tarkastellessa paras vaihtoehto löytyy usein niiden välistä. Ei kannata tehdä töitä hullun lailla, jos työn saavutuksista ei pääse kunnolla nauttimaan. Toisaalta ei kannata kulkea apaattisena päivästä toiseen tekemättä mitään. Ahkeroi sopivasti, ja sen jälkeen nauti työsi hedelmistä. Katso Madventures ja tee perässä.

Mikko Hoikkanen

VIIMEISTELYLEIRI

Kunnianhimo. Tarve löytää omat rajansa. Hillitön kilpailuvietti ja halu olla voittaja. Periksi antamattomuus ja itsekkyytensä. Siinä luonteenpiirteet, jotka minut ovat tähän ajaneet.

Kunnollinen harjoittelu ja työnteko ovat avain menestykseen. Minulla harjoittelu vie lähestulkoon kaikki viikonlopun ja joitakin yksittäisiä arkipäiviä. Perjantai ja lauantai käytetään tehokkaaseen treenaukseen. Sunnuntai on varattu palautumiselle ja pienelle herkistelylle. Mitään en kuitenkaan ole katonut. Koskaan ei ole tullut sellaista tunnetta, että olisin jäänyt jostain paitsi, tai että muistikuvani nuoruusvuosista jäisivät keskimääräistä heikommiksi. Minulle tämä on elämäntapa ja kutsumus.

Suomessa laji on kuitenkin harmittavan kallis ja ankarien sääolosuhteiden vuoksi osan vuotta vaarallinenkin. Etelä-leirit kuuluvatkin jokaisen todellista menestystä tavoittelevan ohjelmaan muutaman kerran vuodesta. Tallinna, Kanarian saaret ja Bulgaria lienevät niistä suosituimpia. Miellyttävä ilmasto ja selkeästi halvempi viina luovat loistavat edellytykset täysipainoiselle harjoittelulle.

Itse vietin huhtikuun alussa kolmesta vuorokautta Espanjan etelärannikolla. Näistä päivistä kaksi kolmesta käytettiin puhtaaseen lajiharjoitteluun, loput palauttaviin ja tukeviin harjoitteisiin. Päivät alkoivat tavallisesti aamuherätyksellä, josta siirryttiin lounaalla tarjoiltuun sangriaan tai valkoviiniin. Päivälevon jälkeen iltaisin tehtiin vielä tehokkaampi harjoitus punaviinillä ja viskeillä. Kunnan nousun huomasi silmissä. Kolmantena päivänä kykenin jo juomaan huomattavasti lähtötasoaani suurempia alkoholimääriä. Etanolinottokykyäni ja maksan optimaalinen rasitusaste oli siis löydetty.

Tahko Pihkala on sanonut, että on parempi urheilla ja ryypätä kuin pelkästään ryypätä. Niinpä pyrin mahdollistamaan päiviini myös juoksulenkkejä ja muuta urheilua. Matkan tarkoitusta ei sovi silti unohtaa. Ryypäämään sinne Espanjaan mentiin. Siinä onnistuttiinkin yli odotusten. Reissun aikana teimme tuhansia maksalihakset ja mahtuipa mukaan muutama tyhjennysharjoituskin.

Ulkomaanmatkoilla saa myös viitteitä muun maailman tasosta. Espanjassa paikalliset saattoivat juoda alkoholia jopa työpäivänsä lounastauoilla. Lapset totutettiin viiniin kodin päivällispöydässä. Kerta kaikkiaan ihailtavaa omistautumista lajille. Suomen valmennusjärjestelmällä olisi vielä paljon opittavaa, erityisesti lasten ja nuorten riittävän varhaisessa mukaan saamisessa. Nykyisellään lapsi on liikaa oman aktiivisuutensa varassa, ilman elintärkeää aikuisen tukea.

Venäjä on kuitenkin kovimpien ammattilaisten kunnan mittari. Venäläisten suhde ryypäämiseen on esimerkillistä. Siellä olutta ei pidetä edes alkoholina ja rattijuopumuksiin suhtaudutaan Suomea paljon rakentavammin. Maailman kärkeen on vielä vähän matkaa. Vaan eipä tarvinnut kotimaataan hävetä kaukomaillakaan. Suomi ja suomalainen juomakulttuuri oli sydäntälämmittävästi esillä katu-kuvassa. Huutavia äijiä, mustelmilla olevia akkoja, krapulaisia katseita ja suupielestä valuvaa kuolaa. Kyllä on sentään hienoa olla suomalainen.

Mikä onkaan parempaa Suomi-kuvan levittämistä kuin noiden tuhansien turistien lomillaan välittämä ilosanoma. Suomessa jos missä juoppoutta osataan arvostaa. Juice Leskinen, Pentti Saarikoski, Eino Leino, Matti Nykänen, Urho Kekkonen, Akseli Gallen-Kallelle ja Aleksis Kivi ovat kansakuntamme palvottuja ikoneja. Lista on pitkä. Loistavia juoppoja heistä jokainen. Kimi Räikkönen on ehkä kansainvälisesti tämän hetken tunnetuin ryypylä-hettiläämme maailmalla. He kaikki ovat näyttäneet, kuinka pitkälle voi asialleen omistautunut tässä lajissa päästä. Voidaankin sanoa, että Suomi on ryypätty maailmankartalle. Ja miksi ei ryypättäisi tulevaisuudessakin. Meillä on osaamista ja ainakin nopea katsaus viikonlopun puistoihin kertoo, että nuorisot on löytänyt tiensä lajin pariin. Minä haluan olla osa tätä menestystarinaa.

Uskon, että leirini antoi minulle menestyksen eväät arvokisoissa. Täytyy kyllä myöntää, että hieman jännitti. On todella inhottavaa, jos sattuu jokin maksakirroosin kaltainen ikävä loukkaantuminen, tai suoritus syystä tai toisesta päättyy penkin alle. Koko

kauden harjoittelu haihtuu hetkessä ilmaan. Pahinta siinä on kuitenkin se selittely. ”En juo alkoholia vakaumukseni vuoksi” tai ”elämässä on tärkeämpiäkin asioita kuin alkoholin käyttö” ovat häviäjien puhetta. Vappu oli kaikille kauden päätavoite ja siellä oltiin taas sikakännissä.

Teksti: Antti Laaksonlaita

Kirjoittaja on vappumorkkiksestaan kovaa vauhtia toipuva opiskelija.

ACCENTURE CUP

Kauniina talviaamuna 27.3 yhdeksäntoista toinen toistaan virkeämpää soturia heräsi luolistansa. Alkoi tiukka kilpailu maineesta, kunniasta ja yllätyspalkinnosta. Kahden viikon tiukka rypistys alkoi ensimmäisen viikon luennoilla. Monia potentiaalisia osallistujia oli jäänyt kurssilta pois juuri ensimmäisen viikon intensiivisyyden pelossa. Tämä pelko oli kuitenkin turhaa. Aikaa kului luentojen parissa noin pari tuntia per päivä. Tosin avauspäivänä kului aikaa hieman enemmän, kun kävimme illalla hakemassa innovaatiota Tappara-Ässät playoffs pelistä.

Ensimmäisen viikon luennot olivat kaikki erinomaisia. Koulun ”tavalliset” luennoitsijat olivat onnistuneet poimimaan esityksiinsä runsaasti esimerkkejä käytännön elämästä. Accenturen edustajien pitämistä kaikki saivat ”real life” kokemusta jo opittuja asioita tukemaan. Ensimmäisen viikon luentojen jälkeen alkoi innovaatioiden kehitys kohti valmiita esityksiä. Lopulliset esitykset olisi pidettävän toisen viikon torstaina. Monien vaiheiden jälkeen tuomaristo päätti, että esityksien muoto olisi powerpoint-myyntiesitys joka kestäisi 30 minuuttia. Tässä ajassa tarkoi-

tuksena oli vakuuttaa ”sijoittajat” eli tuomarit hankkeen kannattavuudesta.

Esityksiä eli ryhmiä oli yhteensä kuusi. Niistä neljä erottui selvästi eduksensa. Tuomaristolla olikin vaikeampi työ erottaa voittaja. Illalla odotti saunatilat ja ruokaa Juvenes sauna Neptunuksella. Täällä tuomaristo julkisti voittajat. Kahden viikon puristuksen suoritti parhaiten Janne Tervonen, Ari Vakkuri sekä Seppo Heikkinen. Heidän liiketoimintaidea MuodonMuotoS.org oli mobiilipalvelu, jolla oli mahdollista esimerkiksi tutkia, miltä näyttäisi kahden henkilön jälkikasvu. Innovatiivisen idean menestystekijöitä olivat ennen kaikkea hyvä projektisuunnitelma ja laskelmat, sekä vakuuttava esitys. Ilta saunalla jatkui rennossa jälkipelin tunnelmissa. Kaikki olivat nauttineet kurssin annista ja ennen kaikkea niistä kolmesta opintopisteestä, jotka kurssista sai. Ensi vuonna kurssi palaa entistään parempana näin ensimmäisen vuoden virheistä oppineena. Ei siis kannata jättää ainutlaatuista tilaisuutta enää väliin!!

A.Matinlauri

27.3.-7.4.2006

The Accenture logo, featuring the word "accenture" in a white, lowercase, sans-serif font. Above the letter 't' is a small, white, stylized chevron symbol pointing upwards and to the right.

High performance. Delivered.

Accenture Cup

WAPPU 2006

Tätä kirjoittaessani on kauan odotettu (ja pelätty?) WAPPU 2006 jo menneen talven lumia. Itku pitkästä ilosta kuuluu vanha sananlasku, joka ei kylläkään päde tässä tilanteessa. Kaiken wappuhulinan keskellä oli pientä haikeutta ilmassa, sillä tietoisuus siitä, että tämä oli elämäni ainut fuksiwappu kummitteli jossain alitajunnassa. En enää koskaan voi olla pieni, tietämätön fuksi, vaan tästä eteenpäin täytyy olla iso ja kokenut TEEKKARI. Toki tunnustaudun mielelläni teekkariksi ja kannan ylpeydellä tuota vielä suht valkoisena hohtavaa tupsulakkia. Lakin ja haalareiden valkoisuus on kuitenkin katoava luonnonvara, kuten Indecs-fuksien06 kastelaulussa laulettiin (sävel oli 'Jaakko-kulta'):

*tupsulakki, tupsulakki,
valkoinen, hienoin on,
haalaritkin hohtavat, haalaritkin hohtavat,
kohta tummuvat, kohta tummuvat..*

Samoin myös muistikuvamme tästä wapusta saattavat tummua. Onneksi siihen on keksitty ratkaisu –digi-kamera. Wapun tapahtumista, kuten aktiivisiteistä, fuksikulkueesta ja -kasteesta kertyi dokumentaatiota ihan kiitettävästi. Palataan siis vielä wapputunnelmiin kuvien avulla.

*Wappukolmioissa oli
värikäs tunnelma kuten
myös tiistain Aktiivisiteillä*

Aurinkoinen sää (ts. tehopari Anni ja Maria) houkutteli tutalaisia koskenrantaan nauttimaan hyvästä seurasta picnicin muodossa.

Tulevat tutorit kävivät rautatieasemalla esittämässä pienen wappukuvaelman ihmisten iloksi

Wappuaattoillan kuulaus saa teekkarimiehenkin herkistymään ja kaipaamaan läheisyyttä

Härwelikin valmistui tänä vuonna ajoissa, vaikka epäileviä lausuntoja tyttöjen kanssa saimmekin rakennustaidoistamme poikapuolisilta fuksikollegoiltamme

Täytyihän sitä uutuuttaan hohtavaa teekkari-lakkia kuohariroiskeilta suojata

*Härweli valmiina koskenrannassa ta-
pahtunutta hajoitusta varten.*

*Jännitystä
ilmassa ennen
kastamista.*

*Kulkueen aikana taval-
liset ihmiset pääsivät
katselemaan haalari-
kansaa, joiden lakkien
tupsut heiluivat taval-
listakin iloisemmin.*

*40.teekkarikaste näki päivän-
valonsa 1.5.2006. Vesi oli
tänäkin vuonna koskessa
kovin märkää.*

Jännityksellä seuraavaa wappua
odottaen

Johanna Ketoja
ex-fuksi 2006

Every great accomplishment
is at first impossible.

Go on. Be a Tiger.

Choose a career at Accenture where
every challenge is an opportunity.

Never. Can't. Impossible. These are words that inspire
the high performer. To find out how you can help clients
close the gap between what is and what could be, and
become high performance businesses, visit
www.accenture.fi/tyopaikat

• Consulting • Technology • Outsourcing

accenture
High performance. Delivered.

Olkiluodon

XQ

Varhain maanantaiaamuna pieni tutalaisten joukko suuntasi bussinsa kohti Raumaa ja Olkiluotoa. Tarkoituksena oli tutustua ydinvoimalaitoksen toimintaperiaatteisiin ja mennä katsomaan viidennen voimalaitoksen rakentamista.

Muutaman lisämutkan ja matkalta kerättyjen opiskelijoiden jälkeen saavuimme Olkiluodon vierailukeskukseen. Hieman voimalaitoksista erilleen rakennetussa upouudessa keskuksessa meitä oli vastassa Harri Salonen. Aluksi tulijoille tarjoiltiin aamukahvit, jonka jälkeen siirryttiin auditorioon kuuntelemaan ydinvoimalaa ja Olkiluotoa koskevia kysymyksiä. Alun melko puuduttavien slaidien jälkeen tunnelma vapautui ja saimme kysyä asiaan liittyviä kysymyksiä. Ja aiheeseen liittyvää kysyttävää joukolla riittikin! Vastauksia saimme niin siihen, mitä Tsernobyliassa tapahtui kuin siihen, miten ydinjätteet sijoitetaan peruskallioon. Eräänä mielenkiintoisena yksityiskohtana jäi mieleen, kuinka aa-pariston kokoisella ydinpolttoainenapilla saadaan tyydytettyä normaalin omakotitalon vuosittainen sähkönkulutustarve.

Useiden kysymysten jälkeen meillä oli mahdollisuus lähteä katsomaan vähä- ja keskiaktiivisten jätteiden loppusijoituspaikkaa. Henkilötiedot tarkistettua ja säteilymittarit saatuaamme nousimme bussiin. Pienen kiertöajelun aikana näimme muun muassa uuden voimalaitoksen rakennustyömaan. Kierroksen aikana ohitimme tutkimuskeskuksen, jossa pyritään hyödyntämään voimalaitoksen läpi virrannutta lämmennyt vettä. Keskuksessa on kuulemma kokeiltu muun muassa kalaviljelyä sekä viininkasvatusta. Lyhyen tourin jälkeen saavuimme kallionseinään tehdylle oviaukolle.

Kunnon Puuha-Pete kypärät saatuaamme lähdimme kävelemään kallion sisään tehtyä ramppia pitkin 60 metrin syvyyteen maan alle. Perillä meitä kohdannut näky ei ollut erikoinen. Sen sijaan haju oli sitäkin ihmeellisempi. Olimme nimittäin tulleet sanatarkasti kaatopaikalle, jossa huoltotöissä käytettyjen hanskojen ja muiden orgaanisten jätteiden mätänemishaju oli melkoinen. Kallioluolassa oli kaksi suurta louhitua onkaloa, josta keskiaktiivisten jätteiden onkalo oli päältä suljettu. Sen sijaan saimme kurkistaa vähäaktiivisten jätteiden loppusijoituspaikkaan.

Yllättävintä oli se, etteivät säteilyarvot nousseet yhtään vähä-aktiivisten jätteiden loppusijoituspaikassa. Mittareiden säteilytulokset olivat siis maaperän luontaista säteilyä. Käynnin jälkeen meidät ohjattiin kuitenkin varmuuden vuoksi tarkastushuoneeseen, jossa tutkittiin kävijöiden kenkien ja käsien säteily. Taisipa meidän joukossa olla eräs todellinen ydinlataus, sillä automaattikoneet hyytyivät täysin erään teekkarin jälkeen eikä niitä saatu enää toimimaan. Senpä vuoksi vartija joutui tarkistamaan loppujoukon säteilyt perinteisellä säteilymittarilla.

Lopuksi kävimme vielä tutustumassa vierailukeskuksen näyttelyyn, jossa muun muassa kuntopyörää polkemalla sai testata omaa sähköntuottokykyä. Kovakuntoisimmat saivat juuri ja juuri haasteellisen laitteen, poran päälle. Näyttelyssä oli myös mahdollista katsoa videota valvomosta ja yrittää ohjata leikkiydinvoimalaa. Tämän lisäksi näyttelyssä oli esillä kopioita niin polttoainesauvoista kuin muistakin reaktorin osista. Paluumatkalla XQ-turisteilla oli jo sen verran nälkä, että pysähdyimme syömään kunnon roskaruokaa.

Tuomas Sariola

PERLOS

SOLUTIONS TO CHALLENGES

XQL-RANTAAN

3.-4.4.2006

No jos jonnekin haluaa mennä, niin kai sitä on joskus lähdeittäväkin. Lähtömme tapahtui noin yhden aikaan kauniina maanantaiaamuna. Hilpeä bussimatka kesti ja kesti, onhan susirajan taakse matkaa. Tämä ei tahtia haitannut, sillä mitä edemmäksi matka kävi sitä hilpeämmäksi ja meluisammaksi porukka muuttui (ja vitsit huononivat). Tosin emme ole aivan varmoja, millaisen rikollisliigan kanssa matkustimme, kun heti alkumatkasta eräälläkin huoltoasemalla uhattiin soittaa poliisit peräämme.

Kello taisi käydä kuutta, kun vihdoinkin saavuimme lumiseen Lappeenrantaan ja meidät ohjattiin suoraan maan alle (ei kai meitä nyt niin paljon olisi tarvinnut hävetä?). Pienen hengähdystauon jälkeen alkoivat sitsit Suomi-teemalla. Toasteinamme toimivat Tero 17-v, ylpeä Corollan omistaja sekä Raipe 53, ikuinen lätkäfani. Toastit olivat hupaisia omine esityksineen, mutta melko lempeitä penalteissaan. Ruokakin (perisuomalainen makkara) syötiin lämpimänä. No

jokainen, joka joskus on ollut sitseillä, voi tietenkin kuvitella, millä kaavalla asiat hoidettiin ja hyvinhän nuo sujuivat. Jos kuitenkin aletaan pilkkua viilata, kun jo kerran tälle tielle lähdettiin, niin puhe naiselle uupui ohjelmistosta. Sen korvasi laulu, jonka nimeä emme tiedä ja säkeistöjä emme kehtaa ylös kirjoittaa.

Sitseiltä siirryttiin sulavasti jatkoille, toimihan jatkopaikkana sama kellari. Minkäänlaista suurempaa leiriytymistä omiksi Tampere-Lappeenranta porukoiksi ei syntynyt, vaan ihmiset sekoittautuivat mukavasti tutustuen uusiin ihmisiin. Ensiksi jouduimme kuitenkin selvittämään uusille ystävillemme, miksi osalla porukasta on harmaat haalarit. Lisäksi mainitessamme, että meillä fukseilla on vielä valkoiset haalarit, heräsi tuttaviemme keskuudessa kysymys siitä, vaihdammeko vanhentuessa haalarinväriä tuohon kelta-ruskea-harmaaseen.

Iltaan kuului tietenkin tanssia, jutustelua ja saunomista (oli muuten pieni sauna). Pikku hiljaa porukka harveni. Monet taisivat olla todella väsyneitä, jos he pystyivät todellakin nukkumaan majoitustilassa, joka oli tanssilattian oven takana. Onnekkaimmat (nopeimmat) löysivät lattialta patjan, jolle kaatua. Muitakin versioita (kolme yhden hengen sohvalle) näkyi, kekseliäisyys kunniaan! Illan kuluessa kuitenkin löytyi sitkeä Inager-porukka, joka pisti pystyyn Man@ger vs. Indecs kisan siitä, kumman killan viimeiset juhlijat pysyvät pystyssä kauemmin (lappeenrantalaiset olivat vetäytyneet koloihinsa jo aikaa sitten). DJ soitti ja soitti, mutta juhlijat voittivat ja kello seitsemän aikaan DJ:kin meni nukkumaan, jolloin levyjä vaihteli man@gerlainen Asko (nimi muutettu).

Itse kisa jäi ratkaisematta, kun Kaplaakin (pirteä) isäntä tuli puoli yhdeksän maissa kehottamaan ihmisiä nousemaan uuteen ja virkeään päivään (ja siivoamaan). Aamupalan jälkeen nuutuneen näköinen joukkomme siirtyi Tuta:n laitokselle suorittamaan exqun virallista osuutta eli tutustumaan kyseiseen laitokseen ja sen tiloihin(?). Kateellisenä katsoimme

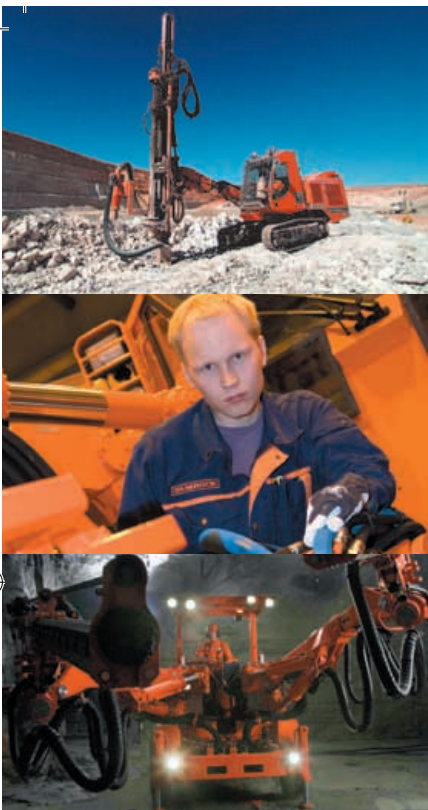

kuin tulomatka. Kaikki olivat kovin hiljaisia, jopa mekin. Reissussa rähjäantyy ja väsyä ainakin, mutta ollaanpa sitä taas kokemusta rikkaampia. Kuka tosin muistaa sen esittelijä-miehen kalvoista mitään, tai edes niistä hauskoista kysymyksistä, joita meidän virkeä porukkamme sai ehkä muutaman aikaan? Mutta Lappeenranta (se kellari) tuli nähtyä. Lisäksi koimme taas uudenlaisia sitsi-kulttuuria ja ehkä saimme myös muutamia uusia kavereita, vaikka joimme mekin heidän oluensa loppuun (kuka nyt meihin osaa varautua).

Kirj. Pauliina Laine, Katriina Nuora ja Reetta Suursalmi

Kaplaakin siistiä ja omaamme suurempaa kiltahuonetta (no onhan niitä enemmän). Saattoi jollakulla käydä mielessä jäädä nukkumaan upottaviin sohviin. Kierroksen jälkeen kaikki kykenivät kävivät syömässä ja sitten saattoi kotimatka alkaa.

Jostain kumman syystä bussimatka takaisinpäin tuntui kestävän, jos mahdollista, vieläkin kauemmin

**Kokemusta. Näkemystä.
Innovaatioita.**

Sandvik Tamrock Oy
PL 100, 33311 Tampere
Puh. 0205 44 121, Fax 0205 44 120
www.sandvik.com

TIEN PÄÄLLÄ

HAALARIPROJEKTI 2004:N TRONDHEIM ROAD TRIP

5.4.2006 Lähtöfiiliksissä

Kun kymmenen hengen Fab Five -kassit, makuupussit, lasketteluvälineet ja tyynyt oli saatu mahdutettua kahteen henkilöautoon, lähti Haalariprojekti 2004:n VIP-porukka kello 11 ajamaan kohti Norjaa, Trondheimiä. Edessä oli neljän tunnin ajomatka Vaasaan. Matkalla käytimme ajan hyödyksi muun muassa lukemalla tenttiin, ompelemalla haalarimerkkejä ja tekemällä Sudokuja. Vaasan lautalle kerkesimme juuri ajoissa, mutta lautta olikin hieman myöhässä, joten saimme odotella satamassa noin tunnin. Lautta oli aika onneton, tunkkainen purtilo ja maksoi paljon, mutta aika sujui nopeasti oluen, laadukkaiden elokuvien ja korttipelien parissa. Pelasimme muun muassa telepaattista Sirkusta. Osa jopa nukkui ”aikaisen” herätyksen tai matkaväsymyksen takia, tai sitten vain varastoon tulevaa varten.

Umeån päästyämme toinen auto pysäytettiin tullissa ja matkustajien henkkarit tarkastettiin. Onneksi kaikki oli yli 20 v., henkkarit oli muistettu ottaa mukaan ja Jussi osasi ruotsia eikä veressä ollut yli 0,2 promillea. Umeåssa pysähdyimme ihastelemaan kaupunkia, joka oli jopa hienompi kuin Helsinki, Pariisi, Rooma ja Wien (?). Tämän jälkeen matkasimme kohti Ruotsin Fiskecamp -”kalastajaleiriä”, missä vietimme ensimmäisen yön.

Pojat ajoivat ensimmäisen päivän osuudet ja takapenkiltä kuului enimmäkseen naurua, ilon sekä pelon aiheuttamia kiljahduskia ja välillä kuorsaus-takin. Matkalla maisemat sen kuin paranivat Wienin kaltaisesta Umeåsta ja saavuttaessamme Fiskecampiin yhdeltä yöllä oli lunta kuin jouluna. Majapaikalla koimmekin kauhun hetkiä, kun lumentäyttämät ylämäet meinasivat olla liikaa toiselle autolle. Fiskecamp ei ollut ainoastaan kalastajien majapaikka, vaan siellä näytti vierailleen jos jonkinmoista metsästäjää. Seinillä oli sekä täytettyjä nisäkkäistä että lintuja. Täytettyjen eläinten ja karvaisten sarsvien alla oli sitten mukava viettää yön pikkutunteja korttia pelaten ja erilaisia alkoholijuomia nauttien. Nukkumaankin päästiin pieniin ja tunkkaisiin huoneisiin

jossain vaiheessa.

Elina Sillanmäki

Torstai 6.4. Hyvästi halvat hinnat – Täältä tullaan Norja!

Aikainen makuupussista ulosryöminen sujui toisilta sutjakkaammin kuin toisilta. Oma heräämistäni vauhdittivat yön aikana huoneen täyttäneet, ah niin ihanat, viemärin tuoksut! Makuupussit rullatuamme karauttivat täyteen ahdutut autot jälleen Ruotsin lumisille teille. Nälkä iski jo alkumatkasta ja pysähdyimme lounaalle Östersundiin. Ruotsalaiset katsoivat kauhuissaan, kun haalareihin pukeutuneet nälkäiset suomalaisopiskelijat tyhjensivät buffetpöydän. Poikien shoppailtua jatkui matka jälleen kohti länttä. Lukemattomien CD:n mukana laulettujen, epäviereisten ”aikuisten naisten” ja ”Helsinki city boy:en” jälkeen saavuimme Norjan rajalle. Muutama metri ennen rajaa teimme vielä täyskäännöksen ja suunnistimme viimeisen kerran halpaan kauppaan täydentämään ruoka- ja bensavarastoja. Matkante-ko Norjan puolella ei juuri poikennut aiemmasta: ihastelimme vuoria ja kauhistelimme korkeita polttoainehintoja.

Trondheimissa meidät vastaanotti paikallinen ESTIEM-aktiivi Ingar, joka oli järjestänyt meille yöpaikan. Ingar ja muutamat muut paikalliset tutu-opiskelijat veivät meidät syömään Näsinneulatyyliseen ravintolaan, josta näki upeat vuonot ja tiheään rakennetun vanhan kaupungin. Maha täynnä ja lompakko hiukkasen ohuempana siirryimme

viettämään iltaa Martinin, Trondheimissa opiskelevan hollantilaisen asuntoon. Vanha omakotityylinen opiskelijakommuuni oli mielenkiintoinen kokemus TOAS:in luukkuihin tottuneille tamperelaisille. Totta kai paikallinen yöelämä oli testattava ja kymmenen euron siiderit maistettava! Kyllä tuli ikävä Kul-taisen Apinan hana-sidukkaa, kun korttia vingutettiin norjalaiseen malliin.

Loppuilta vierähti tanssilattialla ja vasta aamun aikaisina tunteina kuultiin Trondheimin mäkisillä kaduilla väsyneiden suomalaismatkaajien askeleet heidän suunnistaessaan takaisin kohti hostellia.

Maria Haukipuro

7.4.2006 – Excuilua Trondheimin lähimaastossa

Nidar As:n suklaamaailma

Rankinkimmankin illan jälleen koittaa aina uusi päivä. Lyhyiksi jääneiden yönien jälkeen ja kylmän, mutta tarpeellisen suihkun jälkeen kiipesimme kellarihuoneistamme Trondheimin hellästi hyväilevään auringonpaisteeseen. Naamat exculukemilla ja musiikki pauhaten suunnistimme kohti ensimmäistä yritysvierailukohdettamme, Nidarin makeistehdasta.

Paikalla meitä oli vastassa iloinen automaatioinsinööri Einar. Kiertueemme alkoi vastaanottohuoneesta, jossa oli laatikoittain erilaisia suklaita ja muuta makeaa tarjolla. Minkäs ihminen luonnolleen mahtaa, viidessä minuutissa oli itse kullakin rohumuttuna kassallinen näytteitä puhtaasti tieteellisiin tarkoituksiin, totta kai.

Nidar on Norjan johtava makeisalan yritys, jolla on pitkät perinteet ja kymmeniä eri tuotteita. Klas-

sikkotuotteista ainakin Stratos-suklaapatukat olivat osalle jo entuudestaan tuttuja. Yrityksen hallinto- ja markkinointiyksiköt sijaitsevat Oslossa, tuotantolaitoksia sen sijaan on ympäri Norjaa, niistä merkittävin Trondheimissä. Einarin puheista päätellen osalla perinteikkäimmistä tuotteista on Norjassa jopa Suomen Fazerin Siniseen verrattava brändiarvo. Loppu esityksestä koostui tuotantokoneiden teknisten yksityiskohdista, joita isäntämme esitteli innoissaan silmät loistaen insinöörin otteella.

Seuraavaksi kiskoimme suojavaatteet päälle hygieniasäännösten mukaisesti suomalaisvaikutteiden leviämisen estämiseksi ja aloitimme tehdaskierroksemme. Vaikka suuri osa työntekijöistä tuntui olevan vakituisella kahvitauolla, näimme erilaisia makeisia tehtailevia, kuorruttavia ja pakkaavia koneita. Vähän väliä Einar nappasi meille liukuhihnatuoreita maistiaisia, jotka kyllä kelpasivat makealle persoille indecsiläisille. Tuotantoprosessit olivat osittain pitkälle automatisoituja, vaikka manuaalista työtäkin oli paikoitellen tarjolla. Ainakin allekirjoittanutta alkoi tehtaalla mietityttää tehokkuuden ja koneiden käyttöasteitten roimat parantamismahdollisuudet, sekä paikoitellen kulkuväylien läheisyydessä sijaitsevat suojaamattomat pyörivät osat, jotka saattaisivat aiheuttaa vaaratilanteita.

Kierroksen jälkeen siirryimme tehtaan ruokalaan, jossa oli tarjolla kanaa norjalaiseen tapaan. Vierailu lähestyi loppuaan ja niinpä annoimme Einarille

istua kuuntelemassa heitä kun tuntui koko ajan, että he olivat aika katkeria suomalaisille...

Itse tehdaskierros oli hyvin laaja. Aluksi kävimme katsomassa kierrätyspaperin käsittelyprosessin. Tehdas käyttikin hyvin paljon kierrätysmateriaalia. Näimme hakkeen jauhatuksen ja sen mahdollistavat valtavat terät. Samaten näimme koko paperinvalmistusprosessin aivan

tuliaisemme: TTY:n esitteitä ja seinälle valokuvan muistuttamaan vierailustamme. Sullottuamme vielä viimeiset suklaat suuhumme lähdimme tehtaalta perjantai-aamun pahoinvointi mahassa myllertäen ja sokerihumalasta horjuen, mutta tyytyväisinä kuin teekkarit karkkitehtaalta.

Johannes Peltola

Norske Skog

Iltapäivän ohjelmistossa meillä oli excu Norske Skog:n paperitehtaalle. Saavuimme paikalle klo 14 ajettuamme tunnin verran Trondheimistä pohjoiseen. Excursio alkoi yritysesittelyllä, jonka jälkeen saimme käydä läpi hyvin kattavan tehdaskierroksen, joka käsitti koko prosessin.

Norske Skog on Norjan suurin paperiyhtiö, jolla on tehtaita ympäri Norjaa ja Eurooppaa. Skog:n tehdas valmistaa ainoastaan sanomalehtipaperia TMP-sellusta kolmella paperikoneella. Kemiallista sellua tehdas ei käytä laisinkaan. Yrityksen kapasiteetti on noin 500 000 tonnia valmista paperia vuodessa. Tämä vastaa tuotannoltaan noin UPM:n Valkeakosken tehdasta, mutta on henkilömäärältään ja kooltaan huomattavasti Valkeakosken tehdasta pienempi. Yrityksen esittelijät jaksoivat mainostaa esityksen aikana useaan otteeseen, kuinka UPM ja Stora Enso ovat sen pahimmat kilpailijat markkinoilla. Heidän mielestään Norske Skog onkin jäljessä näitä puolta-toista suomalaisyritystä vastaan. Välillä hävettikin

alkuvaiheista valmiiden rullien käärintään. Tehtaan esittelijät sanoivat, että koko tehdas on käytännössä suomalaisten yritysten koneista koottu ja sen kyllä huomasikin kierroksella. Koneissa luki: Valmet, Kone, Wärtsilä... Tehdas oli hyvin automatisoitu ja koko vierailun aikana ei näkynyt kuin kourallinen työntekijöitä. Pääsimme kävelemään aika mielenkiintoisissa paikoissa, jopa turvallisuutta uhmaten. Kävelimme muun muassa liikkuvien paperirullakuljettimien päältä. Vaikka yrityksen ulkoasu näyttikin suomalaisen paperitehtaaseen verrattuna vaatimatonta ja epämodernilta, jäi tehtaasta kuitenkin hyvä maku suuhun.

Takaisin Trondheimiin

Yritysvierailun jälkeen ajoimme takaisin Trondheimiin etsimään seuraavan yön majapaikkaa. Paikat olivat kuitenkin niin kalliita, että päätimme ajaa Ruotsin puolelle yöksi. Ennen Ruotsin puolelle lähtöä menimme vielä keskustaan ostoksille, josta ihme kyllä jotkut pojat näyttivät pitävän enemmän kuin tytöt. Hintataso oli päätähuimaavan korkea, ja Laura ja Tiia pääsivätkin maistamaan sitä nestemäisessä muodossa: Siideri terassilla noin 14 €. Yhdeksän jälkeen lähdimme ajelemaan Ruotsin puolelle pienen kylään, jossa majoittauduimme Vandrarnhem:in. Siellä menimme aikaisin nukkumaan, jotta aamulla olisi virtaa Åren rinteisiin.

Sami Öström

8.4.2006 – Noin 36 tuntia Ruotsia

Jälleen kerran neljän torkkupainalluksen ja parin yrityksen jälkeen saan jopa silmäni auki. Bura-na-mainoksesta tuttu klassinen kappale täyttää koppani. Kiroan kohtaloani, tänä aamunahan piti saada nukkua pitkään. Olimmehan kaukaa viisaita, ja yövyimme infernaalisen kalliin Norjan sijasta länsinaapurissamme, joka lyhensi aamuista ajomatkamme. Vilkaisen kelloa, 8.05, ja ihmettelen vielä kerran huonetoverini kommenttia ”kello on jo aika paljon”. Hetken unenpöpperössäni sekoitan hänet vanhaan äidinkielen kansankynttilääni. Kiroan samalla, kun etsin pienestä ”kätevästä” laukustani lasketteluvaatteita. Huomaan, että pakkaan kuin nainen. Toisaalta, nainen tuskin nostaisi 30-kilon paketteja. Aikas painavia, mitenkään sovinis-mitta, laukkuni koko pistää epäilemään sitä vahvemman sukupuolen asemaa. Reissumme plikat ovat nimittäin kuin Elle:n kannesta.

Meitsin musa – paras musa

Viimein kun olemme saaneet autot pakattua, eli muiden odoteltua itseäni noin viisitoista minuuttia, pääsemme jatkamaan matkaa ja alan itsekin herätä. Aamusta huolimatta tunnen jo, että päivästä on jälleen tulossa onnistunut, kuten matkan muistakin vaihteista. Sama ”mini-Kimi” on jälleen kerran ratissa, syynä lienee ollut porukan halu lisätä laskettelu-aikaa. Itse olen jälleen kerran vallannut etupenkin ja soitan koko auton iloksi oman CD-kokoelmani helmiä. Onneksi makuni on niin hyvä. Kuka voisi väittää, että Euroviisujen Cat-Cat biisin suosion puute ei olisi ollut salaliitto.

Hyvä ruatti!

Noin kymmenen aikoihin saavumme Åren laskettelukylään. Itsekin yllätyin menomatkalla mennessämme Åren ohi. Nimittäin Ruotsissa, siis naapurimaassamme ruottissa, siis siinä maassa, joka herättää mielenkiintoisia tunteja kansassamme vuodesta toiseen, on todella vuoria ja jopa laskettelukeskuksia. Kyllä, uskokaapa vain, siellä on. Alun perin mieleni kirvoittaa olympiafinaali, mutta muistan pian olevani lomalla. Voitto heille siis tässäkin. Ei se 2600 metriä kyllä kuulostanut niin hehkeältä yläasteen maantiedon tunnilla, mutta se kieltämättä näyttää upealta. Saatuamme käsiimme hissiliiput, suuntaamme aamupalalle. Varsin pian kuitenkin huomaamme, että koko kylä tuntuu heräävän vasta

yhdeltätoista (tässä vaiheessa aloin jo etsiä vapaita asuntoja), eikä aamupalaa tunnu olevan tarjolla ennen sitä. Viimein kuitenkin löydämme pienen kuppilan, jossa saamme nälkämme hävitettyä. Jano – se odotteli vielä heräämistään.

Kabiinihelvetti

Kello yhdeltätoista olemme edelleen suurimman kabiini-hissin odotushuoneessa. Olisimme voineet mennä ylös tuolihissillä puolituntia sitten, mutta rannikon ruhtinas Sami halusi saada elämyksen kabiini-hissistä, joka luultavasti lakeuksiin tottuneelle tasamaan talleajalle olikin elämys. Lisäksi pohjanmaan mestarimme lupasi, että tuolihissi ei olisi nopeampi. No elämys kyllä saatiin. Ja totuuden

vuoksi on lisättävä, että meidän kabiini-hissin ottajien kasvattaessa vähintään sänkiparrat, tuolihissin herrasväki nautti rinneravintolassa kuudensia gin toniccejan. Gin Gin. No ketään ei silti hakattu. Pian tämän jälkeen pääsimme kuitenkin ylös ja erittäin hyvin hoidetuissa rinteissä odotushuoneen pieni kiroilu unohtui varsin pian.

Harvinaisen raitis After-Ski

Päivä sujui laskettelun parissa hyvin nopeasti ja kaikki tuntuivat nauttivan naapurimaamme kumpareista suuresti. Tosin legendaarinen Jussi ”kaasujalka” Lehtonen joutui vaihtamaan lainaamiansa epäkelpoja suksia, mutta onneksi hänen ruotsillaan ei mennyt kuin sukset ja lauta sekaisin. Mitenköhän meidän, enemmän härmään keskittyneiden miesten olisi käynyt? Hissien mennessä kiinni puoli viiden aikaan, lopetimme laskettelun ja lähdimme tutustumaan Åren kauppoihin. Siis shoppailemaan ja niin edelleen. Reilun tunnin ja vielä reilumman kruunumäärän jälkeen oli kaikkien shoppailuhalu suurimmaksi osaksi tyydytetty. Okei, myönnetään,

että plikat toki kinusivat lisää aikaa, mutta miesten oli pakko vetää raja aikataulun vuoksi (toim. huom. ettei ois ollu toisin päin?). Tämän jälkeen oli tarkoitus vielä syödä ennen lähtöä, mutta jostain syystä ravintolat tuntuivat olevan ”täynnä”. Kenties asiakkailla ei hyväksytty lasketteluasuja, sillä melkeinpä kaikki muut näyttivät jo vaihtaneen siistimpää ylleen. Ruotsalaisille taitaisi tulla tarpeeseen muutama opetustunti after-ski:stä.

Lähtölaskenta

Hylättyämme haaveet ruokailusta Åressa, lähdimme autolla kohti kylää, jossa olimme syöneet jo meno-matkalla. Eli toisin sanoen en muista kylän nimeä. Kyseisessä kaupungissa meidät viimein hyväksyttiin asiakkaisiksi ja saatuumme syötyä, oli aika aloittaa matkamme viimeinen vaihe Ruotsissa. Eli ihana, koko yön kestävä ajomatka Tukholmaan, jossa meidän piti olla viimeistään noin puoli kahdeksalta aamulla. Tiedossa oli siis noin 650 kilometriä ja aikaa noin yhdeksän ja puoli tuntia. Ready, get set, GO!

Karavaanari, karavaanari

Noin puoli seitsemän aikoihin saavuimme Tukholman satamaan ja pääsimme vihdoinkin koko retkikunta hiukan nukkumaan. Matka oli nimittäin ollut todella raskas ja välillä jopa pelottava, sillä sen verran väsyneeltä näytti kukin matkan jäsen, kyseisellä hetkellä vuorossa ollut kuski mukaan lukien. Suosittelenkin lämpimästi, että jos lähдете pitkille matkoille, varatkaa enemmän ajajia ja aikaa kuin meidän karavaanimme. Kuten sanotaan, niin virheistä oppii. Nimittäin, vaikka voi kuulostaa huvittavalta, niin ei ollut mukava väistellä päällä kuvitteellisten puiden oksia ajaessaan neljältä yöllä. (Kukkuu everyone!) Onneksi jätimme sen Sundsvallin bilettämisen väliin

(meillä oli pari tuntia ylimääräistä aikaa, jotka piti käyttää bilettämiseen, jälkikäteen ajatellen helvetin huono idea, joka onneksi jäi toteuttamatta). Olisi sen jälkeen varmasti ollut äärettömän mukava ja reipas matka sille/niille, joka/jotka olisi jäänyt kuskiksi eli selväksi, vaikka se sitten olisikin ollut koko porukka.

Viimeinen satama

Pääsimme kuitenkin satamaan asti ehjinä, mutta ehkä matkan rasittavuudesta kertoo jotain sekin, että sinne päästyämme nukahdimme koko sakki. Kun viimein joku heräsi, ja se ei muuten sitten ollut allekirjoittanut, oli ilmassa lievää paniikkia, sillä kukaan ei tiennyt paljonko kello on ja oliko laiva jo mennyt. Onneksi nukkumatin tapaaminen ei ollut kestänyt kuitenkaan niin pitkään ja ehdimme lautalle. Näin kaiken kaikkiaan varsin onnistunut puolitoista päivän oli ohi ja jätimme Ruotsin taaksemme.

Valle Kuusmala

9.4.2006 Oma maa mansikka, muu maa mus-tikka

Päivälautalla oli väsynyttä sakkia, mutta vielä ei ollut aika nukkua. Kotiinpaluun kruunasi lautan upeat saunatilat. Päivä rinteessä ja yö autossa ei olisi voinut saada parempaa palkintoa. Lautalla oli vihdoinkin alettava valmistumaan huomista tenttiä varten maittavan lounaan ääressä. Lukeminen tyssäsi kuitenkin heti alkuunsa, sillä päiväunet, korttipeli ja Tax Free vetivät pidemmän korren.

Turussa meitä odotti reissun huonoin ajokeli, mutta onneksi karavaanimme pysyi oikealla raiteella. Ruotsissa kojelaudalle hankittu hulahula-tyttö jaksoi yhä naurattaa. Illan suussa palasimme vihdoinkin Herwoodin lakeuksiin ja ikimuistoinen reissu sai päätöksensä. Ei sitä uskoisi, miten upeita maisemia

ja kokemuksia myös lähinaapureistamme voi löytyä! Suositte-lenkin, että ensiker-ralla kannattaa etelän-loman sijasta suunnata tutkimaan noita usko-mattomia vuorten ja vetten maita!

Anni Reuvinen

Opiskelijapolitiikasta

Aloittaessani tutkintoonjohtavat opiskeluni (kuinka viekoitteleva termi jo itsessään, jos mietitte sitä hetkisen) syksyllä 2003, kuvittelin että yliopisto-opiskelussa olisi jotain selkeitä perinteitä jotka olisivat itseisarvoisia ja jossain määrin staattisia (ehkä jopa suorastaan pyhiä), ainakin niin että niiden olisi luullut olevan muutosten ulkopuolella. Jossain kohtaa viime syksynä kuitenkin havahduin siihen, että omassa opiskeluympäristössämme tapahtuu lukukaudesta toiseen pientä ”viilaamista” joka vie meitä koko ajan pois päin akateemisesta vapaudesta ja sellaisesta opiskelusta, joka vastaa useimpien mielikuvia yliopistosta. Olen listannut alle muutamia merkkejä tällaisesta uudesta, uljaasta yliopistomaailmasta.

1. TTY tarjoaa nopeasti tutkintonsa suorittaneille stipendejä kannustimena siitä, että opiskelijat toteuttavat hallituksenkin siunaamaa ”nopeasti työelämään”-ajattelumallia. Suurimman stipendin saa alle kolmessa vuodessa tutkintonsa suorittanut ja saa hieman hitaanpuoleisemminkin lukenut kolmen ja puolen vuoden DI pienen tunnustuksen yliopistoltaan. Kokonaan toinen asiahan on, mitä tällaisilla työkokemuksen koulun takia uhranneilla diplomi-insinööreillä sitten työmarkkinoilla tehdään, mutta tähän taas ei ole TTY:n ongelma vaan valmistuneen itsensä. Meidän tuotantotaloutta opiskelevien on helppo ymmärtää tällaista logiikkaa, yliopistommehan pyrkii vain nopeuttamaan prosessia jossa tuotannontekijöistä tehdään valmis tuote josta valtio sitten maksaa yliopistollemme korvauksen valmistuskustannuksista. Tämä on siinäkin mielessä kaunis järjestelmä, että valmistuneiden opiskelijoiden laatua ei mitata mitenkään vaan pelkkä suoritettujen tutkintojen määrä ratkaisee.
2. Tänä vuonna järjestettiin Accenture Cup, josta opiskelijoilla oli mahdollista kerätä kolme opintopistettä. Itse en kyseiselle kursseille osallistunut, joten en tiedä sen sisällöstä sen tarkemmin ja jätän näin ollen sisällön käsittelemättä. Minua asiassa vain hieman häiritsee sellainen seikka, että yliopiston

opintojakson nimeen sisältyy kyseisen yrityksen nimi. On tietenkin hyvä, että ihmiset luovat kontakteja yritysmaailmaan opiskelujensa aikana (sellaista toimintaa jopa sydämellisesti suosittelen), mutta en tiedä onko tarkoituksenmukaista antaa yksittäisten yritysten vaikuttaa tutkinnon sisältöön millään tasolla. Jos tällaiselle uralle oikein kunnolla ajaututaan, niin lukevatko tuotantotalouden opiskelijat kymmenen vuoden päästä pääaineenaan McManagementia tai Markkinointia (sponsored by Pepsi)?

3. Lisäksi, minkä takia lukuvuotemme pidentää? Perustelunahan on käytetty opiskelun tehostamista, mutta en ymmärrä minkä takia sitten ainoastaan TTY lähti tätä toteuttamaan juuri lukuvuotta pidentämällä Otaniemen ja Lappeenrannan noudattaessa edelleen vanhoja mallejaan ja lyhyempää lukukautta. Tämä antaa etua kyseisissä laitoksissa opiskeleville teekkareille esimerkiksi kesätöitä hakiessa, joten minusta onkin lähinnä ihmeellistä, että oma yliopistomme tuntuu nöyristelevän (vieläpä ennakoiden) hallituksen linjausten edessä omien opiskelijoidensa kustannuksella.

Ja jos nyt kerran olen lähtenyt tässä asioita ihmettelemään oikein enemmänkin, niin voin samalla hämmästellä myös sitä minkä takia edustajistomme pysyy näistä asioista niin hiljaa? Olisiko sittenkin Tampereen yliopistolla nähtävä aktiivisen puoluepoliittinen ja konfrontatiivinen edustajistomalli parempi nykyisen ”haemme hyviä (ja samalla ilmeisen hampaattomia) tyyppejä ajamaan opiskelijoiden etua ylioppilaskunnan kautta”-mentaliteetin sijasta. Tai, ehkä todennäköisempi (ja samalla surullisempi) vaihtoehto lopulta on se, että yliopistoomme on siilautunut sen verran konformistista viiteryhmää, että ihmiset ottavat kaiken ylhäältä ilmoitetun tyyneästi vastaan kyvyttöminä edes näkemään mitään vaihtoehtoa auktoriteetin äänettömälle hyväksynnälle.

Jaakko Stenhäll

STRATEGIAKONSULTTINA ACCENTURELLA: ILKKA RUOTSILA

1. Milloin valmistuit? pää- ja sivuaine?

Valmistuin keväällä 2004, pääaineeni oli Teollisuustalous ja tarkemmin strategia. Sivuaineena tuotantotekniikka. Lisäksi luin tietotekniikka 15 vanhaa opintoviikkoa, joista saadulla IT-yleistiedolla on ollut yllättävänkin paljon hyötyä.

2. Miten päädyit töihin Accenturelle ja mihin työtehtäviin?

Olen Accenturen strategiakonsultointi-ryhmässä nimikkeellä Business Analyst ja takana on pian 2 vuotta tässä tehtävässä. Tieni Accenturelle oli yleisestä Accenturen rekrytointitavasta poikkeava; eräs Accenturen johtavista konsulteista kyseli Laukassen Sepon kautta kykyjä strategiakonsultointiin ja Seppo pyysi minua hakemaan. Siihen mennessä olin vain kuullut Accenturesta yrityksenä, mutten luulin heidän olevan vain IT-konsultointitalo. Neljän haastattelun ja monen casen jälkeen portit aukesivat ja aloitin työssä pian valmistumiseni jälkeen loppukesästä 2004. Siinä välissä pidin tosin diplomityön jälkeisen hermoloman, jota lämpimästi suosittelen kaikille vastaavan rutistuksen päättävälle.

3. Mitä toimenkuvaasi kuuluu?

Työskentelen yleensä 1-5 hengen ryhmässä ”työrukkasena”. Työn luonne ja ratkaistavana oleva ongelma vaihtelee suuresti asiakkaan toimeksiannosta riippuen, mutta yleistäen voisi sanoa, että tehtäväni on etsiä dataa ja/tai tehdä haastatteluja (yleiset tietolähteet ja asiakkaat), analysoida sitä sekä tuottaa laadukkaita tuloksia ymmärrettävässä muodossa koko ryhmän käyttöön. Tyypillisesti myös esitän saamani tulokset asiakkaan ylimmälle johdolle, sillä projektin kuluessa minusta muodostuu tietyn projektin osa-alueen asiantuntija.

Perusanalysoinnin lisäksi teen paljon Business Case-laskelmia (esim. kannattavuuslaskelmat investoinneille), projekti- ja implementointisuunnitelmia, markkina- ja toimiala-analyysseja sekä muita selvityksiä ja myös tarjouksia uusille asiakkaille heidän ongelmiansa ratkaisemiseksi.

Edellä mainitun strategiakonsultoinnin lisäksi olen päässyt mukaan myös muutamaaan Supply Chain projektiin, joissa olen työskennellyt tehtailla analysoiden yleisen toiminnan ja prosessien järkevyyttä tuotteiden läpimenoajan lyhentämiseksi.

Toimenkuvani poikkeaa suuresti siitä, mitä suurin osa työntekijöistämme tekee. He ovat suuremmissa projekteissa ja työskentelevät enemmän IT-konsultoinnin parissa.

4. Mitä teet tänään?

Tänään elän juuri äskettäin loppuneen projektin jälkeistä aikaa; etsin seuraavaa projektia selaimalla globaalia tietokantaamme ja jututtamalla johtavia konsultteja toimistollamme. Lisäksi olen valmistellut Prodekon excua sekä Indecs-alumnin Wappuboolia, jonka Accenture meille alumneille tiloissamme tarjoaa. Niin ja kirjoitan juttua erääseen opiskelijalehteen.

5. Mikä on parasta työssäsi?

Ehdottomasti uuden oppiminen! Vaikka se saattaa-kin kuulostaa kuluneelta mantralta, niin se pitää kyllä paikkansa erityisesti konsultoinnissa. Jokainen projekti on erilainen sekä omien osaamisvaatimusten, asiakkaan toimialan että ongelman luonteen suhteen. Ensimmäisten kahden vuoden aikana olen työskennellyt muun muassa autojen jälleenmyynnin, laivamatkailun, moottorivalmistuksen, panimoteollisuuden, nosturivalmistuksen ja matkapuhelinvalmistuksen parissa.

Vähintään yhtä tärkeitä työssä ovat nuoret kollegat ja nuorekas ilmapiiri sekä työnantajan panostus henkilöstön koulutukseen ja osaamiseen.

6. Kuinka työnteke vastaa opintojasi? Mistä kursseista on ollut erityisesti hyötyä?

Täydellisesti, kuinkas muuten. Erityisesti hyötyä on ollut yritystalouden kursseista (Sisla, Ulla). Ja näiden taustalla luonnollisesti TeTa PK:sta, jonka assarivuosi on erityisesti ollut apua. Myös tuotannonjohtamisen ja -ohjauksenkurssit ovat olleet

hyödyllisiä sekä muut tuotantotekniikan kurssit. Niin ja tietysti PVNT:t ja Business English. Myös ruotsia olen käyttänyt todella paljon.

7. Mitä tekisit toisin opiskeluissasi?

Koska biletystä tuskin niistä määristä pystyy enää lisäämään, niin jäljelle ei jää kuin muutaman kurssin lisääminen. Lähinnä hyödyllistä olisi ollut opiskella enemmän raakaa Excel-osaamista sekä SAP tai muita ERP-kursseja.

8. Missä Accenture on viiden vuoden päästä?/
Missä sinä olet viiden vuoden päästä?

Accenture on kasvattanut markkinaosuuttaan ja on johtava IT- ja ulkoistamispalveluiden tarjoaja sekä Suomessa että globaalisti. Strategiakonsultoinnissa olemme liikevaihdoltamme ja tulokseltamme maailman TOP 3:ssa (nyt TOP 5). Itse olen silloin ollut jo pari vuotta johtavan konsultin asemassa ja luultavasti pientä ulkomaankomennusta rikkaampi. Penkistä nousee 150 kg ja satanen menee alle 10 sekuntia.

9. Accenture on näkynyt viime vuosina hyvin aktiivisesti koulullamme, miksi?

Busineksemme kasvaa kovaa vauhtia ja tarvitsemme hyviä työntekijöitä ja hyviä tyyppejä laajalla osaamispohjalla. Ja mistäs näitä parhaiten löytyy kuin Festiasta ja Tietotalosta. Haluamme, että valmistuvat tutalaiset, tijolaiset ja titeläiset miettivät meitä ensimmäisenä ensimmäistä työpaikkaansa hakiessaan.

10. Terveisiä tuta-opiskelijoille:

Muistakaa, että vaikka opintomenestys onkin tärkeää, opiskelun ensisijainen tarkoitus on luoda valmiudet työelämään. Valmiuksiksi ei lasketa pelkästään oppikirjan faktoja vaan mm. myös sosiaaliset valmiudet ja kontaktit sekä ulkomaan kokemus. Näitä oppii ja saa parhaiten tekemällä opiskeluaikana muutakin kuin pönttäämistä; esim. osallistumalla kilan ja ylioppilaskunnan toimintaan sekä menemällä vaihtoon (mitä kauemmaksi Suomesta sen parempi). Muistakaa Indecsiä myös valmistumisenne jälkeen osallistumalla alumnin toimintaan.

Lämpöä ja aurinkoa

Joulukuun puolenvälin tienoilla Suomen pakkasista lähti innolla päiväntasaajan tienoille hikoilemaan. Suuntana National University of Singapore, tuttavallisemmin NUS. Kuten erään siivouskomeron seinään jättämässämme julisteessa uhosimme, ei täällä ole tarvinnut palella. Singaporessa alin koskaan mitattu lämpötila on sekin yli 20 celsiusta. Käytännössä lämpötila pyörii 30 ja 35 asteen välissä. Tammi- ja helmikuun sadekausikaan ei lämpötiloja paljoa laskenut, rankkasateet lähinnä tekivät ilmasta niin kosteaa, että Marketing Managementin kaltaiset tiiliskivi-kirjatkin taipuivat aalloille kirjahyllyssä!

Hikoilua voi rajoittaa rauhallisilla liikkeillä ja kulkemalla ilmastoiduissa paikoissa. Onneksi kaupungillakin kulkiessa voi edetä lähes mistä vain minne vain ilmastoiduista ostoskeskuksista toisiin kulkemalla, jos ei metrolla malta mennä. Asuntona toimii kampusalueella oleva hikinen huone jaetuilla vessoilla ja suihkuilla. Kämpä ei ole kaksinen,

mutta se on halpa ja koulun bussit lähtevät aivan vierestä. Kampusalue on hämmäntävän suuri, NUS:n opiskelijamäärä on päälle 25000.

Parhaiten Singapore tunnetaan tiukoista laeistaan ja sakoistaan, josta lempinimi ”the fine city”. Kaikkialla on kylttejä ”kielletty \$xxx sakon uhalla” ja lehdistä saa lukea kuinka eri rikoksista on tuomittu henkilöitä rangaistuksenaan ”automatic death by hanging”. Muuten tiukkuus ei näy. Virkavalta on pääosin ystävällistä, katuja ylitellään sieltä mistä tuntuu, eikä meininki muutenkaan ole mitenkään painostava. Pussikaljottelu puistossa saattaa kerätä pari hämmennyttä katsetta, ei muuta.

Opiskeluintoa

NUS löytyy yliopistojen ranking-listan top-20 joukosta. Rankkaus-perusteet on mitä on, mutta opetus on pääosin varsin hyvätasoista. Proffia on haalittu ympäri maailmaa, kiinan kieltä opettaa Taiwanin kiinalainen, Kiinan kansantalouteen perehdytään Kiinalaisen opettajan joh-

dolla ja Aasian liike-elämää selvittää Bangladeshista kotoisin oleva entinen konsultti, joka osaa selvästi asiansa eikä ole puhujanakaan hullumpi. Melkein kaikissa aineissa on viikoittain pakolliset harkat, jotka vetää yleensä joku tohtori. Taitaa olla resurssit hieman eri tasoa kuin Suomessa...

Paikallinen opiskelukulttuuri eroaa roimasti eurooppalaisesta. Paikalliset ovat todella kilpailuhenkisiä, turha edes yrittää pyytää muistiinpanoja prujattavaksi. Arvosanojakin kunnioitetaan aivan eri lailla – esimerkiksi armeija maksaa upseereille, jotka ovat valmistuneet hyvällä keskiarvolla, enemmän palkkaa kuin heikommin pärjänneille. Opiskelijat päättävät itsensä puhki, aivan kaikkialla näkee jonkun nukkuvan kirjansa päällä. Bilettäjiäkin on joukossa, mutta todella harvassa.

Tuotto-panos-suhde ei useimmiten ole aivan kohdallaan: Estiemiissäkin aktiivisen Etiennen harkkaryhmä päätti, että kaikki ryhmän jäsenet kirjoittavat koko 15-sivuisen harkan, jonka jälkeen niitä vertaillaan ja koostetaan lopullinen työ. Onneksi itselläni oli vain vaihtari-harkkaryhmiä... Samoin pakollisissa keskustelu-harkkoissa paikalliset saapuvat etukäteen

valmisteltujen pointtiensa kanssa istumaan hiljaa ja jättävät tilanteessa improvisoivat vaihtarit hoitamaan koko keskustelun.

Yöelämä

Vaihtareille tulee tietenkin tutuksi paikallinen yöelämä. Klubeja löytyy valtavista Ministry of Sound-komplekseista (kuulemma 5 eri baaria, silminnäkijät ovat löytäneet vain 4) ihan parin huoneen kokoiisiin mestoihin. Vaihtareiden keskuudessa erityisen suosituksi paikoiksi on tulleet baarit, joissa on joka viikko free-flow-iltoja. Free-flow:n idea on, että baariin maksetaan sisään (esim. 8-15 euroa), jonka jälkeen saa juoda niin paljon kun jaksaa olutta tai viinaksia. Epätasa-arvoa lisäämässä on tietenkin joka keskiviikko Ladies' Night, jolloin useimpiin baareihin pääsee naiset ilmaiseksi sisään, ja joissain jopa juomaan koko illan ilmaiseksi. Oluen hinta vaihtelee 1,5 eurosta 7 euroon.

Reissussa

Reissaaminen on toinen tutuksi tullut asia. Helmi-

kuusta olin 10 päivää Singaporessa, muut reissussa... Singaporen tärkeimmät nähtävyydet näkee nopeasti, jonka jälkeen tekee mieli seikkailla muualle. Singaporesta on onneksi helppo matkustaa lähialueille: bussilla pääsee halvalla Malesiaan ja halpalentoyhtiöt lentävät joko suoraan Singaporesta tai heti Malesian puolella olevasta Johor Bahrusta kaikkialle Aasiaan. Malesian leimoja onkin passissa jo kaksi aukeamaa.

Tammikuun lopussa kävin Langkawin rantoja ihailemassa. Ajeltiin skootterilla ympäri saarta (vasemmalla puolella tietä) ja nautittiin auringonpaisteesta. Olut saarella maksoi noin 50 (euro)senttiä per tölkki, joten sitäkin joutui maistelemaan.

Langkawista seuraava viikonloppu heilahti Penangissa kiinalaista uuttavuotta metsästäessä. Olisihan se pitänyt arvata, että itse uudenvuodenaatto on perhejuhla, ja riehakkaammat bileet on muina päivinä. No, Kanadalais- ja Belgialaisvähvistuksemme Penangin pään porukoiden lisäksi sai kyllä bileet pystyyn ilman kiinalaisiakin. Allekirjoittaneen baarimikkoillessa loihtiman Penang Island Ice Tea:n huippusalainen resepti taisi jäädä salaisuudeksi tekijälleenkin...

Indonesia oli seuraava valloituskohde. Bintanin saari on jaettu kahteen osaan, tyyriimpään turistipuoleen, ja halvempaan paikallisten asuttamaan puoleen. Väliin on rakennettu jopa tarkastuspiste. Tuntuu kuin menisi eri valtioon, elintasoero on huima.

Pikaisen koulussa pyörähtämisen jälkeen sinkoimme suomalaisjengillä Hanoiin, Vietnamiin. Paikka näytti hassulta Neuvostoliiton ja Malesian sekoitukselta, Halon Baystä löysimme tosin ihan kivan näköistä luontoakin. Kommunismilla ja betonirakentamisella on ilmeisesti jokin mystinen yhteys: Hanoi puhelintolpatkin ovat betonia! Lisäksi huvitti kun näimme paikallisten uhraavan esi-isilleen pikkuisissa katutempeleissä mm. olutta. Elintaso on melko alhainen, ja on kyllä kieltämättä hieno tunne nostaa automaattista puolitoistamiljoonaa, tietäen että tili kevenee vain n. 80e. Pois lähtiessämme ryhtyi

tullivirkailija tivaamaan sitä, milloin aiomme palata, kun lentolippu on vain pois. Loikkareiksi ilmeisesti epäili...

Sitten sukelluskurssille! Seuraava viikonloppu heilahti sukellellessa Malesian itä-rannikon paratiisimaisilla saarilla (Pulau Aur). Vesi on upean kirkasta, näkyvyyttä on kymmeniä metrejä. Piakkoin

tulee tarkastettua samoilla seuduilla oleva Tiomanin saari.

Ja heti 15m syvyydestä päästyämme lähdimme Malesian Borneoon valloittamaan 4095m korkeaa vuorta nimeltä Mt. Kinabalu. Monikansallinen tiimimme sai kyseisen projektinkin onnistuneesti päätökseen. On kieltämättä hieno elämys katsella auringonnousua moisen vuoren huipulta...

Suosittelen kaikille!

Voin kyllä suositella Singaporea kaikille, joita kiinnostaa päästä kylmää pakoon/maailmaa näkemään/hyvä englanninkielinen opetus/toimiva kaupunki josta pääsee halvalla muualle. Aasian halvin paikka Singapore ei toki ole. Rahaa palaa, opintolainat on otettu ja tili uhkaa silti painua miinukselle. Ainahan vaihto on ikimuistoinen kokemus, varsinkin kun menee toiselle puolen maapalloa. Suomen puolipakkasiin paluu voi olla rankkaa, mutta kyllähän kavereita ja teekkaritouhujakin on jo ikävä.

Jaakko Marila

VHS --VALKOAALARISITSIT--

Aprillipäivän juhlistusta vietettiin tänä vuonna riemukkaasti, sillä päivää juhlistettiin valkohaalarisitsien merkeissä lääkiksen Amos-klubilla yhdessä valkohaalaristen ystäviemme kanssa. Paikallahan oli lisäksemme niin lääkisläisiä kuin yliopiston sosiaalipolitiikan lukijoita.

Teekkaripoikien unelmat toteutuivat heti alkuunsa, kun kävi ilmi, että näitä sitsejä juhlittiin naisvaltaisessa porukassa. Alussa hieman ujosteltiin vieraita opiskelijoita ja alkukeskustelut käytiinkin lähes vain omissa porukoissa. Mutta kun sitsit lopulta pyörähtivät käyntiin, alkoi iloinen poikkitieteellinen puheensorina täyttää huonetta.

Toastimme virittelivät iltaa käyntiin jo hyvin aikalaulussa ja jo alussa kävi ilmi, että Juhana vastasi hyvinvoinnista ja Joha, herra stasi, vastasi pahoinvoinnista. Pahoinvointia testattiinkin heti alussa, kun ensimmäiset mattimyöhäiset joutuivat maistelemaan illan erikoista, mämmiä ja silliä.

Illan kuluessa syötiin, juotiin, laulettiin ja juotiin. Kaikki pääsivät vuorollaan käymään pöydällä, jotkut useampaankin kertaan. Tutustuminen näytti onnistuneen hyvin, sillä puheensorina peitti välillä toastien pillinkin vihellyksen. Rangaistuksia napsahteli tasaiseen tahtiin, vieraat saivat nauttia mm. runonlausunnasta, laulusta ja näytelmistä. Ilta huipentui tietenkin puheeseen naiselle ja naisten vastaukseen.

VHS:n jatkot saatiin, kiitos Johan, järjestettyä So-kerissa. Sitsien loputtua jouduimme vaihtamaan pois kauniin valkoiset haalarimme, ou nou! Kuuden järjestäjämme ilta sujui varsin vauhdikkaissa merkeissä, sillä vain kahden heistä kuultiin löytäneen illan päätteeksi omin avuin kotiinsa asti.

Marika Palkkimäki
Katja Sorjamaa

Tuotantotalouden kiltta Indecs

20 vuotta – Vuosijuhlat 18.3.2006

Kiitämme vuosijuhliemme tukijoita!

Päätukijat:

Muut tukijat:

